

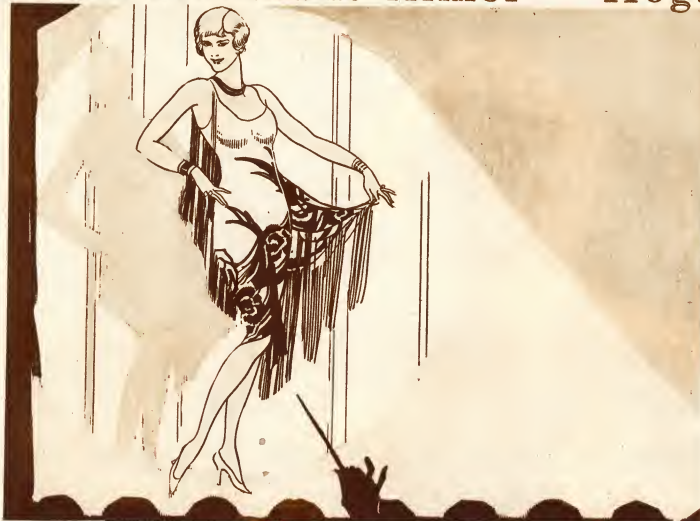
PATSY RUTH MILLER

FILMJOURNALEN

Nr 4

Pris 50 öre

Två Paramount-filmer — Högsta kvalitet

Kvinnan av idag,
vackrare och
mera förförisk
än någonsin
föret, represen-
teras av

ESTHER
RALSTON

OLGA FRÅN VOLGA

i

(THE SPOTLIGHT)

med
Neil Hamilton
Arlette Marchal
Nicholas Soussanin

Hon lägger inte bara
Broadways teaterha-
bituéer utan även allt
Stockholms manfolk
för sina eleganta
fötter.

Mitt namn är
**RAYMOND
GRIFFITH**

och jag är här för att uteslu-
tande roa er i en ny film
vars namn är

KÄRLEKENS TIMME

(TIME TO LOVE)

Regi: FRANK TUTTLE.

I frack och lack klarar Raymond Griffith
alla släckta fyrar på erotikens ocean.

Visas för närvarande i Stockholm

IVAN HEDQVIST

A. W. Sandbergs första film hos First Nationals tyska inspelningsavdelning, Defu kallad, har nu haft premiär. Filmen heter »En äktenskapskandal» och är byggd på en roman av Daudet. Felet med filmen är att scenarieförfattaren, Paul Knudsen (som förra året stod för »Clownen»), saknat blick för risken att flytta handlingen från förra seklets Paris till vår tid, vilket gör det hela på något sätt överkligt och främmande. Vad som dock gör filmen både aktingsvärd och sevärd är den överlägsna regien, genom vilken Sandberg dokumenterar sig som en av Europas för närvarande bästa iscensättare. Även spelet är bra. D. v. s. Lucy Loraine är litet för prononcerat »vampig», det är det enda felet. Den vackra brunögda blondinen Karina Bell har här en av sina bästa roller. Men framför allt är filmen Ivan Hedqvists. Det är en äkta gestalt, en människa, som man tror på och liksom känner från första stunden han gör sin entré och man bara önskar att regissören skulle låtit honom vara ännu mer i elden är han är.

VÅR EGEN GRETA GARBO

har med sin senaste roll i »En gudomlig kvinna» — där hon spelar tillsammans med Lars Hanson under Victor Sjöströms regi — lagt ännu en seger till sina föregående. Newyork-pressen döpte henne efter premiären på »den gudomliga» enstämmigt till »filmens drottning» och konstaterade lika enigt, att Garbo nu upphört att endast vara skön och ätråvärd, hon har visat att hon dessutom är i besittning av en glänsande skådespelartalang. I de första akterna av »En gudomlig kvinna» spelar Garbo en pur ung fransk flicka och gör det med sådant behag och ett sådant skimmer av ren ungdom kring sin person, att man inte kan fatta att detta är den Garbo som gjorde de sensuellt betonade vamttyperna i »Frusterskan» eller »Ätrå». (Annons.)

FILM JOURNALEN

REDAKTÖR:
RAGNAR CEDERSTRAND

Tidningen utkommer var 14:de dag. Sommarmånaderna 1 gång i månaden

REDAKTION OCH EXPEDITION:
SVEAVAGEN 53 • STOCKHOLM

Prenumerationspris: För helt år Kr. 10.—; halvt år Kr. 5.25. Porto till utlandet: för helt år Kr. 2.20 • 10 öre pr nr

EN SCEN UR »KÄRLEKSPRISET»

Det finnes — tyvärr — en viss skillnad på europeisk, även svensk, film och amerikansk: i Amerika kan man göra njutbara saker av mycket nöta uppslag, medan man på den här sidan Atlanten allt för ofta gör tråkiga historier även på briljanta uppslag. »Kärlekspriset», Fox' allra senaste lustspel, som i dagarna haft sin Stockholmspremiär, har ett uppslag, som är använt många gånger om — hjältninnan utger sig för att vara överdängare i sport, bl. a. bilkörning, och lyckas verkligen efter halsbrytande äventyr erövra priset i en biltävling. Men filmen är bra gjord, roande och spännande. Madge Bellamy gör huvudrollen, raffinerad, behagfull och oemotståndlig.

A K T U E L L T

Rebellen från Rhen är en tysk film, som skildrar en ung äventyrare, »Skinnar-Hans», som under striderna mellan tyskar och fransmän på 1700-talet förde ett vilt och sagolikt farofyllt liv i gränstrakterna, där han verkade som någon slags Robin Hood. Filmen är bra upplagd och saknar ingalunda storslagenhet. I huvudrollen spelar en man som heter Hans Stüwe, som till närmaste motspelerska har en liten nykomling vid namn Lissi Arna.

Våra aderton filmbyråer mata biograferna rätt friskt med film för närvarande och premiärerna följa varandra i hälar. Till och med så friskt att »Hans majestäts shinglar», som bejans vara en väl iscensatt, bitvis originell film med ett mycket svagt manusskript av den synbarligen litet för överskattade dr Paul Merzbach, efter blott en veckas Röda Kvarn-körning flyttades till fyra av Filmindustriens andrahands-teatrar för att lämna plats för den dansktyska »En äktenskapskändals». Den största väntade nyheten är väl nu »Gustaf Vasa», som efter allt att döma kommer att kunna hävda sin plats som denna säsongs starkaste film. På denna sida några bilder ur några andra just nu aktuella filmer.

Olga från Volga, originaltitel »Spotlights», heter ett skådespel från Paramount av allra första klass. Allt i filmen är perfekt, från manusskriptet till iscensättning och regi. Bland de medverkande tar den för varje film allt bättre och bättre Esther Ralston priset, bra sekunderad av Neil Hamilton.

Kyparen nr 18 är namnet på en ny Johnny Brätton-film, där denna förträffliga pajas och skämtare får nya tillfällen att roa oss på gammalt känt, men därför ingalunda dåligt, manér. Som hans moitié har man tillfälle förnya bekantskapen med lilla Marjorie Daw, som man nu inte så ofta ser till på vita duken.

Det dansande Wien, som redan haft sin premiär i Göteborg, där den tycks ha slagit an riktigt, kommer nu också snart att visas i Stockholm. Filmen är den bästa Wienfilm vi

sett på mycket länge, men så står också en så kunnig man som regissör Friedrich Zelnik för iscensättningen. Lya Mara, vackrare än någonsin, spelar den kvinnliga huvudrollen, med amerikanaren Ben Lyon som motspelare.

Kärlekens timme heter Raymond Griffiths nyaste, utgången från Paramount. Naturligtvis oemotståndligt roligt lustspel i känd stil. Till motspelare har R. C. en gammal bekant från förra året, nämligen Vera Veronina, ihågkommen från den svenska filmen »Hon den enda».

NYTT FILMANSIKTE: DITA PARLO

Det är nu bestämt att Lars Hanson skall återvända till Hollywood, när semestern utgår den 1 april. Men han skall för den skull inte ligga på latsidan hela mars månad, utan skall då filma i Berlin enligt i dagarna träffad överenskommelse med Ufa-Film. Den sak han skall medverka i heter »Kedjor», en filmatisering av Leonard Francks bok med samma namn. Till motspelerska får han den vackra unga damen på bilden härövan, Dita Parlo, en uppgående stjärna i Ufas skådespelargarde, som för närvarande håller på med inspelningen av en film som heter »Orientens hemligheter», där hon har Ivan Petrovitch till moitie.

Sunshine, sluggers och sky- skrapor

*»Titanic», en film som
speglar det moderna
Amerikas liv i ljus
och skugga.*

ena kajen till den andra. Men så förolyckas den gamla pråmen vid kollision med en stor ångare, allt mycket realistiskt och skickligt inspelat av regissören. Katastrofen får till

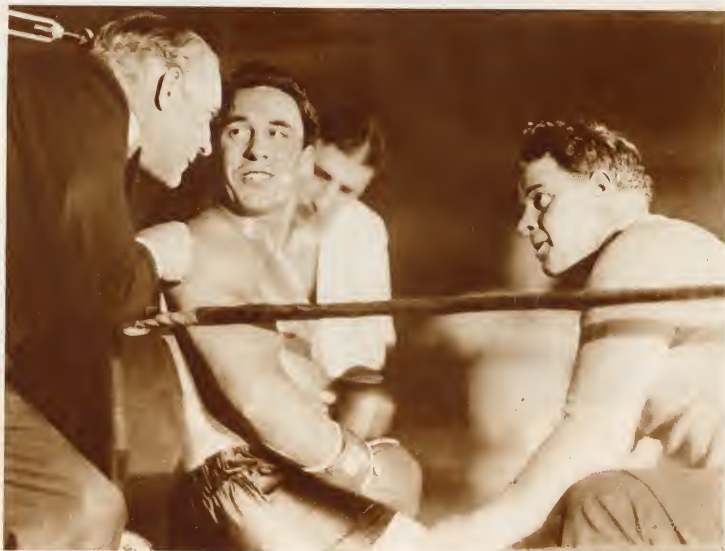
Kärlek, men ej två
älskandes...

I vårt avlånga land händer det sällan, att det verkligt tvättäkta amerikanska i amerikansk filmproduktion kommer upp på biografernas program. När det därför inträffar är det något av en upplevelse. Vilka massor av film komma eljest för det mesta från landet i väster, som i det närmaste äro helt befriade från allt specifikt amerikanskt i miljö och rollbesättning! Skyskrapornas land skymtar i många stycken ej ett enda ögonblick. Scenarioförfattarna följa nämligen någon sträng »producers» instruktion, att dikta drama eller fars för *gamla* världen. Så europeiskt som möjligt, om vi få be! — Allan Dwan, gammal god regissör, är pappa till en sådan där ordentligt amerikansk film, där publiken får följa med på jakt efter den ena sensationen mera överraskande än den andra och hela tiden känna heten av det brusande livet i dollarnas och skyskrapornas land. Filmen heter »East Side-West Side», men har här i Sverige fått det mera rafflande namnet »Titanic».

Hjälten föres in i handlingen helt omärkligt på en stor tegelpråm, som dag ut och dag in, år ut och år in, glidit upp och ner för East River. John Breen, handlingens huvudperson, spelas förträffligt av George O'Brien. Han är till en början en staccars ung man av »okända föräldrar», som grubblar över sitt livsödes dunkel och de enformiga resorna förbi världsstadens skyskrapor, från den

följd att John Breen plötsligt under mycket originella former förpassas mitt in i New Yorks myllrande gatuliv, där han omedelbart får användning för »the noble art of selfdefence» mot någon föga gentlemannamässig gentleman från den stora stadens undre värld. Han flyr sina förföljare och hamnar hos en liten »klädståndsjude», begåvad med en skön dotter Becka, som naturligtvis genast blir kär i den unge f. d. pråmskepparen. Kärleken är förresten ömsesidig, ty skådespelerskan Virginia Valli har alla naturliga förutsättningar att väcka en ungs mans kärlek.

Efter denna introduktion i en handling, som hela tiden
(Forts. å sid. 30.)

Pråmskepparen inför sin första
dust i ringen...

PÅ EN BIOGRAF I PANAMA

Av Leonard Clairmont.

Jag kommer sakta gående ned från Plaza de Catedral. Det är strålande hett, ty jag är i Panama City i Panama. Det är söndag och de små tränga gatorna vimla av folk, som komma från den närbelägna San José-kyrkan. Men även en annan orsak bidrar till det livliga folkvimlet. Republikens president har just eskorterats genom gatan för att inspektera de imponerande gatudekorationerna, som sträcka sig från ena änden av staden till den andra. En högt ärad hedersgäst väntas nämligen i morgon och stadens innevånare gå i förväntansfull spänning. Det är ingen mindre än Charles Lindbergh själv, som i morgon middag kommer ned från skyarna, för att besöka den pittoreska lilla kanalstaden på sin Central-Amerikanska turné. Överallt ser jag den unga flygarens namn och välkomsthälsningar på både engelska och spanska, stjärnbanér och Panamaflaggor.

Genom vimlet upptäcker jag något som fångar min uppmärksamhet mer än stadens färgrika skrud — en biograf. »Teatro Eldorado» står det målat med stora, kraftiga, gula bokstäver utmed hela husgaveln. Nu vet jag var jag skall söka ett par timmars skugga. Det här iväg över gatan mellan hästdroskor och automobil och halvnakna negerungar.

Utänför biografen stå två handmålade affischer, en på engelska och en på spanska. Det är Clara Bow i »Hula» som ges i dag på matinéen. Jag gick fram till vad som skulle föreställa biljettluckan och fann en ung kinesiska, som talade lika dålig engelska som spanska. Jag fick mina biljetter för mitt sällskap och mig själv. Onummerade biljetter med ett frimärke på. Jag frågade vad frimärket skulle tjäna till och fick veta att detta var deras system för nöjesskatten. En vaktmästare visade oss vägen till salongen, annars hade vi säkert ej kunnat finna rätta dörren mellan garderober och gamla skåp.

När vi lyckligt och väl kommit in i biograflokalen, voro vi så bländade av den tropiska solen utanför, att vi ej ens kunde urskilja bänkraderna och snubblade gång efter annan över foten på någon person, som i sin ordning återgäldade detta med en kraftig svordom, för att vi väckt honom ur hans sömn. Efter att ha funnit våra platser och nägorlunda vant oss vid mörkret, funno vi, att dörren, som vi kommit in genom, var belägen strax under den vita duken.

Jag började se mig om därinne och kom snart underfund med att detta var någon slags möteslokal, som blivit inredd till biograf. Ljuset läckte in från förspikade fönstergluggar och på läktaren var det

Filmjournalens Hollywoodkorrespondent Leonard Clairmont, som i början på december förra året återvände till filmstaden på ett Johnsonlinjens fartyg, har från ett strandhugg i Salvador, där en biografställning bevisades, sänt oss följande livliga skildring hur ett sydamerikanskt filmtempel tar sig ut i funktion.

fullständigt ljust, och jag uppmärksammade ett par svartingar, som suto och läste tidningar och tycktes ej taga det minsta in-

teresse i själva filmen. Musik fanns ingen alls för tillfället, så jag frågade en av de personer som voro vakna om det ej var vanligt med musik på biograferna i Panama. Med ett hänfullt leende frågade han mig om jag trodde att pianisten kunde sitta där och dunka i två timmar utan uppehåll. Nej, en gång var tjugonde minut kunde vara nog. Verkligen — om en stund kom pianisten in och spelade en tysk krigsmarsch så det ekade i hela Eldorado, varefter han genast avlägsnade sig och åter hördes surret från projektionsapparaten, som för resten drevs för hand.

Flera personer kommo in och för var gång dörren öppnades bländades publiken av det starka ljuset, som sken in. En del av dem skrattade och stöjade. Ett rör kunde höras från läktaren: »Kom upp hit, Fernando, här är mycket svalare!»

Nu hade jag varit därinne så pass länge, att mina ögon voro vana vid mörkret eller kanske rättare sagt halvdunklet. Jag kunde läsa alla reklamskyltar, som voro målade på väg-garna.

Varje tum var upptagen av någon slags reklamaffisch. Det annonserades om ål och insektspulver och begagnade grammofoner.

Clara Bow var samma Clara Bow som alltid, lika omtyckt av publiken i Panama som i Sverige. Till min förvåning fann jag ej någon trasig film, allt detta gick gott och väl utan något uppehåll, fast det ju märktes ibland när maskinisten blev trött i armen, och det förlåter jag honom gärna. Texten var satt på både spanska och engelska, eftersom bägge språken talas lika mycket i Panama.

Jag flyttade mig några bänkrader längre fram för att komma mitt under den stora fläkten, som spridde en sådan välgörande svalka, och kom utan eget förvållande i samspråk med en inföding, som var min närmaste granne. Han började genast tala om film. Den film som nu rullades upp för oss intresserade honom föga, emedan han redan sett den en gång. Han resonerade om filmskådespelare, och uttryckte sin stora beundran för den amerikanska dansösen Greta Garbos underbara spel mot Valentino i hans senaste ryska film. Då gick jag!

La Union, Salvador,
12 januari 1928.

Leonard Clairmont.

»Teatro Eldorados» stor-
slagna entré...

Abel Gance och aktuella filmkrav

Något nytt måste komma inom filmen — även i vårt land!

Abel Gances »Napoleonfilm» kan måhända med en viss rätt sägas bilda epok i filmens historia. Detta icke genom sina formella förtjänster — den djärva fotograferingen har ju t. o. m. rönt kritik i svensk press! Nej, det märkliga med denna film är något annat och väsentligare.

Till att börja med är det första gången en film av Abel Gance i icke alltför stympad gestalt går ut över världen. För den initierade är egentligen därmed allting sagt. Det står nämligen högt över allt tvivel, att Abel Gance är den internationella filmens märkligaste personlighet i detta nu — omdömet gäller, även om man har i minnet en Sjöströms psykologiska intuition, en Murnaus geniala nyskapande i fråga om det formella och de ryska regissörernas djupa och själfulla människoskildring. Genom sin begåvnings mångsidighet, sin uppslagsrikedom, sin fulländade teknik men framför allt genom sin personlighet och sin höga syftning står Gance i en klass för sig. Medan andra nydanare på filmens område blott alltför ensidigt kommit att grubbla över rent tekniska landvinningar — i och för sig av högsta intresse — går Abel Gances strävan ut på helt andra och viktigare ting. Han är uteslutande konstnär och som sådan av ett ytterst personligt snitt. Genom sin orubbliga ståndaktighet har han förmått motstå alla filmindustriella krav, han har icke ett ögonblick slagit av på sitt konstnärliga samvetes fordringar.

Detta kunde ske därför att han redan tidigare — före sin bekantskap med filmen — genom ett ganska märkligt litterärt författarskap kunnat komma det konstnärliga skapandets hemligheter på spåren. — På sina håll — och varför icke säga rent ut: även i Sverige — har man trots sig kunna och böra gå en medelväg mellan konstnärliga och ekonomiska krav. Resultatet har nästan alltid blivit, att de industriella synpunkterna kommit att stå som de avgörande.

Abel Gance är främmande för alla sådana tankegångar. Det konstnärliga är för honom allt, han vägrar hårdnackat att ta hänsyn till publiksmak och avsättningsmöjligheter. Följden har blivit den, att han ofta nog haft utomordentligt svårt att finna det nödvändiga kapitlet. Napoleonfilmens tillkomsthistoria rymmer sålunda ett flertal ekonomiska katastrofer, som ibland tycktes helt och hållet komma att omintetgöra företaget. Men även om man kanske får anse den första stolta planen på att i en serie filmer skildra *hela* Napoleons liv såsom uppgiven, måste det sägas, att Gance lyckats. Trots alla vidrigheter har han skapat en mäktig, inspirerad film, som i sitt hemland hälsats som ett nationellt storverk, och som konstens, litteraturens och den historiska vetenskapens representanter världen runt icke tvekat att erkänna som ett — trots naturliga brister i detaljer — fullödigt konstverk.

Hur enastående är icke denna företeelse? Vi ha visserligen sett många stort anlagda historiska filmer, som icke saknat förtjänster. Men hur naiv och barbarisk förefaller icke en Griffith vid sidan av den genombildade, högentilligaste fransmannen Gance? Och hur operonliga äro inte trots lysande enskildheter John Brunius' nationella filmer (»Gustaf Vasa» här onämd!) vid en jämförelse med den i varje detalj av Abel Gances personlighet präglade Napoleonfilmen med dess djupa och starka grepp på det världshistoriska ämnet?

Då Abel Gances film »La roue» (Hjulet) — tyvärr under ett främmande namn och till oigenkännlighet stympad — framfördes i Sverige, chockerades mängden av att filmen inleddes med en bild av — regissören. I själva verket skulle ett liknande arrangemang bli löjligt i varje annan film. Endast

Gance (och möjligen vid hans sida fenomenet Chaplin) ha rätt att så uttryckligt signera sitt verk som rent personlig skapelse. Erinna man sig de amerikanska filmernas presentation av kanske ett tjugotal upphovsmän i början av en storfilm, skall man kanske bäst inse, vilken avgrund som skiljer Abel Gance från U. S. A. Med full rätt har han också kallat sitt sista verk »Napoleon, *vu par* Abel Gance».

För nedskrivaren av dessa rader förefaller det självklart, att filmens fortsatta utveckling måste följa de av Abel Gance givna linjerna. Detta innebär ett understrykande av den obetingade nödvändigheten av att filmen kommer i händerna på mänskligt kännande och konstnärligt ansvarsmedvetna personligheter. I detta nu står Abel Gance så gott som ensam bland världens filmregissörer; vid hans sida kan man dock nämna skådespelarna Jannings och Chaplin. För den som satt och alltjämt sätter de största förhoppningar till filmens framtid äro dessa är en svår tid. Ibland kan det synas bäst att ge upp hoppet; det är när vidunderligt själlösa filmverk vevas och applåderas på våra största biografier, medan en stor och gripande rysk film samtidigt nästan obemärkt spelas på en halvbesatt andrarangsbiograf. För en filmvän är detta svåra dagar. Och för varje dag frågar han sig med allt större oro: Men kommer då aldrig den man vi vänta på, han som en dag i bildernas stumma språk skall tala till vårt hjärta lika starkt som ordets väldigaste diktare?

I sådana ögonblick är det gott att kunna minnas Abel Gance och hans konstnärliga strävan. Men det räcker icke med *en* man, vi behöva tio och hundra. Och varför förefaller det så otroligt just nu, att några av dessa föregångsmän skulle bli svenskar? Är det därför att våra skapande författare ännu befinna sig på en antik åsiktsståndpunkt när det gäller film. oförmögna att förstå eller lära eller fatta den väldiga chans som bara väntar att bli gripen?

Vi få alltså vänta på dels utlandet dels nya generationer i Sverige, som vuxit upp med filmen. Men under den svåra väntans tid skulle man gärna vilje se, att landets möjligheter något bättre utnyttjades än vad som nu sker. Med all säkerhet finns det krafter som man under betygande garantier skulle kunna vinna för svensk film, om de också tidigare av naturlig rädsla för alltför framträdande merkantila synpunkter dragit sig undan. Väl ha vi f. n. ingen genial författare och regissör i en person som Abel Gance. Men vi ha stora ämnen i vår klassiska litteratur och vi ha andra goda regissörer än de nu inom filmen verksamma. Med andra ord: vore det icke med tanke på den svenska filmens framtid vårt att offra även utomordentligt stora ansträngningar för att få Per Lindberg åter till den konst, inom vilken han redan en gång verkat? Det förefaller visst, att svensk film icke kunde göra ett lyckligare förvärv. Kunde man sedan få hem våra regissörer i Amerika, skulle mycket vara vunnet. Med Per Lindberg, Victor Sjöström och Mauritz Stiller vid sidan av våra bästa nu verkande regissörer vore Sveriges chanser att återvinna den ledande platsen inom den konstnärligt syftande filmen sannernigen icke obetydliga!

Men detta är sköna drömmar! Som någonting realiserbart står Per Lindbergs engagemang. Kunde man inte åtminstone — för att begagna Gustaf Hellströms uttryck — börja att fundera på ritningarna till den plattform, på vilken en överenskommelse kunde göras — eventuellt — någon gång — i framtiden?

Lugano i februari.

Sven Stolpe.

JUNE COLLYER

Få vi lov att presentera: June Collyer, vacker stjärna i Fox-films allra nyaste produktion, som förresten redan har kommit så långt, att vi säkert inom den allra närmaste framtiden få se en del här i vårt land. June Collyer — hon har för övrigt redan förut varit med i en och annan film — har tillsammans med George O'Brien huvudrollen i »Titanic», en film om storstaden, som snart får sin premiär. Hon har i dagarna haft en alldeles enastående succés i en film som heter »Four sons», iscensatt av »Järnhestens» regissör John Ford, som i dagarna haft premiär på Gaiety Theatre i Newyork och av newyorkpressen betecknats som ett mästerverk.

»En underbar natt» — med flickan på omslaget

Söta Patsy Ruth Miller i ett roligt lustspel.

Patsy Ruth Miller i »En underbar natt».

Patsy Ruth Miller är otvivelaktigt en stjärna på uppgående. Hon slog för några år sedan igenom i »Ringaren i Notre Dame», där hon på ett ypperligt sätt gav gestalt åt den spröda danserskan Esmeralda, och har sedan varit verksam hos Warner Brothers. Vi ha denna säsong sett henne i ett par trevliga filmer från denna officin, nu senast i »Hollywoods faror», vari hon gav övertygande prov på att hon inte bara är en förtjusande söt och välväxt liten dam utan även besitter en ingalunda föraktlig dramatisk talang. Lilla Patsy är endast 23 år gammal och kom 1921 in vid filmen direkt från skolan. Hon spelade först hos Buster Keaton men blev känd först genom Sjöströms »Inför högre rätt». Bäst lämpar sig den lilla mörkögda skönheten för backfischnroller och det är också i dylika hon oftast får framtråda. I den eleganta Lubitsch-filmen »Inte ett ord till min fru» gjorde hon emellertid en högst charmant parisisk fru, och hon har även andra strängar på sin bäge. Patsy Ruth Miller är en liten spänstig dam, sporttränad i varje lem — hon rider och boxas och klättrar som självaste Bebe Daniels. Lilla Patsy anses för övrigt vara Hollywoods säkraste och djärvaste kvinnliga bilist, något som hon givetvis har stor nytta av un-

der de äventyrliga filminspelningarna. — I dagarna kommer Patsy Ruth Miller i »En underbar natt», en originell och trevlig film med en ovanligt koncentrerad och alldeles longörfri handling. Den underbara natten är en nyårsnatt, och Patsy spelar en ung, äventyrslysten dam ur societeten, som givit sig ut på egen hand för att få uppleva något romantiskt. Och var säker om att hon får sitt lystmäte! På den stora lyxrestaurangen stöter hon ihop med en ung man, som redan hunnit vara med om ett sällsamt äventyr den kvällen. Han var anställd vid underjordiska spårvägen och hade sin första lediga kväll — så råkade han bli påkörd av en bil och förlorade medvetandet. Och när han vaknade till liv befann han sig i ett hyperlegant rum på ett av Newyorks mondanaste hotell, iklädd frack, med plånboken späckad av sedlar. Hotelldirektören och läkaren bockade sig ödmjukt... Han beslöt låtsas som om det regnade och spela rik gentleman för en gångs skull i sitt fattiga liv. Och så förde ödet honom samman med den unga, romantiska societetsdamen. Att beskriva alla de sällsamma öden som de unga tu råkade ut för denna underbara nyårsnatt är omöjligt — nog av: de hamnade hos

en utpressarligen ombord på ett smuggelfartyg i hamnen, och spårvägsmanen måste till varje pris skaffa en större penningssumma för att rädda den unga damen, som han naturligtvis förälskat sig i. Han återvänder till sitt hotellrum och råkade ut för nya äventyr — ytterligare en kvinna dyker upp på scenen och trasslar till det hela. Men naturligtvis ordnade allt upp sig, som det bör göra i bättre sagor.

Det är en film av ganska förbryllande art — men förbryllande på ett angenämt sätt. Spänningen kan man inte klaga på och inte på originaliteten heller. Regissören, den kunnige Roy Del Ruth, har dessutom piffat upp det hela med en

Så här kände Monte Blue sig under kopparslagarna dagen efter...

del nya, verkligt lustiga regitrick, varom bilden här ovan ger en liten föreställning. Den illustrerar hur hjälten känner sin litenhet, då han med fruktansvärda kopparslagare vaknar dagen efter... Patsy Ruth Miller är söt och trevlig som vanligt och genomför sin roll på ett förtäffligt sätt, utmärkt sekundär av den genomsympatiska Monte Blue.

BRITA APPELGREN

som gjorde sin egentliga filmdebut i Molanders »Hans engelska fru» men fick en roll, som översteg hennes förmåga i »Ungdom» — hon var alldeles för ung för rollen — rehabiliterar sig betydligt i sin allra senaste film, »Hans kunglig höghet shinglar», där hon får tillfälle visa, att hon verkligen är en förmåga att räkna med. Fröken Appelgren är redan trots sina knappa sju-tton år gammal i gården i scenvärlden — hon har ju varit elev vid operans balettkår sedan sina barnår.

»Cirkus» — Chaplins nya storfilm

*Ett av säsongens slagnum-
mer har haft sin premiär
på Palladium*

Stor glädje — om också något spelad...

Merna Kennedy,
Chaplins senaste lilla
motspelerska.

At Charlie Chaplin är en av alla tiders störste inom komiken vet vid det här laget hela världen. Varje ny film med honom i huvudrollen mottages därför med det största intresse av publiken. Det sant mänskliga i den lille mannens humor har tillförsäkrat honom denna kolossala publikgunst, som endast kommer de verkliga söndagsbarnen inom konsten till del. I ett par års tid snart har nu reklamen förkunnat ankomsten av hans senaste skapelse, den nya storfilmen »Cirkus», som fått sin premiär på en av Filmindustris största biografier — Palladium i Stockholm.

Återseendet bjuder denna gång samma glädje som alltid tillföre. En vandrande gentleman av den välkända typen med de stora skorna, stubbade mustascherna och den lilla kappen, tar redan i den första scenen med åskådaren på en tokrolig promenad i den underbara och sågspånsdoftande värld, som väl mer än någon annan är äventyrens och de underliga människooödenas.

(Forts. å sid. 30.)

Det stora lindansarnumret.

ERIC BARCLAY

Det finns nog en hel del sanning i det där, att ingen är profet i sitt fädernesland. Det fick den forne Uppsalastudenten löjtnant Acek Altberg erfara, när han för sju, åtta år sedan sökte komma in vid filmen här i landet, men han tog snart gud i hågen och sökte lyckan på annat håll, närmast i London, där han hade vissa försäkningar. Han lyckades och har sedan dess filmat litet varstans i världen men mest i Paris, där han är bosatt. Även i en svensk film har han varit med, »Greve Gustafssons galenskap», för några år sedan. Hans senaste arbete är »När havet kallar» (förut omtalat under namnet »Glaskeppet») iscensatt av den franske regissören Constantin J. David och med handlingen delvis förlagd till Norges kuster.

EN STÄTLIG SCEN UR VASA-FILMEN: G
(Se vidare om den stundande Gustaf

GUSTAF TALAR INFÖR RÅDET I LÜBECK

(Vasa-premiären artikeln å nästa sida.)

SMÅ EPISODER KRING DEN STORE VASEN

»Kuliss»-interiörer från den stora inspelningen av ett historiskt slagnummer.

Nu är Gustaf Vasas filmatisering ett fullbordat faktum. Efter årsångt arbete få författaren, regissören, skådespelare, fotografer, inspicienter m. fl. tillfälle att konstatera »vad som skett i det som skedde» medan de slet i sitt anletes svett, för att föga scen till scen i ett av de mest storslagna och spännande skådespel vår historia känner. Gustaf Vasafilmen är ett storslaget verk, ett nationellt kraftprov av vår filmindustri, som förbrukat mer än en halv miljon för filmens fullbordande.

I detta sammanhang är det emellertid ej meningen, att gå in på ett allvarligt bedömande av verket. Det får göras i ett annat sammanhang.

Kort före premiären på filmen träffade en av Filmjournalens medarbetare samman med en av dem, som hela tiden legat med i inspelningsarbetet. Vad denne frispråkige man berättade om episoderna i »kulisserna» under inspelningen gav uppslag till dessa rader. De lämna oss en inblick i den värld, som troligen är publiken alldeles främmande under det den sitter på bioograferna och ser stora historiska ting utspelas på den vita duken.

Inspelelsen hade inte hållit på länge innan ledningen gjorde den upptäckten, att det stora statistgaret kunde bjuda på verkliga överraskningar i enstaka scener. Det började redan då fotografera knäppte de 250 man, som engagerats för en del av Stockholms blodbad. De danska knektarna dängde på »paket» och fingo lika gott igen, men några hetsiga individer glömde i hastigheten bort att »de' va' bare skjøj», varför några blå ögon och litet nånblod gav ökad färg åt den livliga tavlan.

Vid Brunnbäckens historiska färjeställe visade statisterna även, att det inte bara är regissören som bestämmer hur det skall gå till vid en filminspelning. Några av masarna ville inte följa danskarna riktigt ordentligt ner i det rätt kalla vattnet.

»Det är så kallt», sade en av dem, som absolut vägrade att hoppa i och simulera drunkning på fyra fots vatten. Han fick omedelbart uppbara mycken smäleik och döptes hastigt och lustigt till »Kanalsimmaren».

Ett annat glädjämne vid samma tillfälle fick truppen genom en svensk spejare. Mannen skulle komma rusande mot svenskarna, vifta med armarna och skrika något om »att danskarna äro lägrade vid Brunnbäck och Gustaf Eriksson har dragit mot Hälsingland».

Nå! Den svenske spejaren dök upp och skrek så mycket han orkade:

»Danskarna ä' lagrade i Brunnbäck och Vasen är dragen är i Hälsingland!»

I stället för förvåning och skräckfyllt allvar speglade vid detta tillfälle den mest uppslupna munterhet de närvarandes anleten! Scenen fick tagas om och det ofrivilliga upphovet till munterheten fick stränga order av regissör Brunius att »hålla mun».

Det var nu inte de enda svårigheter den utmärkte regissören hade att övervinna. En sketehet sommar dag stod den danske härföraren Didrik Slaghök på Västerås' slottstorn, spejande efter de svenske. (Det tornet hade man inom parentes hittat ute vid Lidingsö vattenledningsverk.) Han såg och såg. Varmt var det, och svettigt att sitta inkrupen i en krigares glödheta plåtdöral. Naturligtvis såg i en sådan prekär situation det arma offret alltid åt fel håll.

»Titta åt rätt håll», skrek regissören upp mot den i »kaminröret» agerande skådespelaren. Men det blev lika tokigt ändå.

»Ja, nog är det varmt i dag», utbrast Brunius förtvylad, »men nog kunde herrn ha tagit en liten del av hjärnan med hitut.»

Något mildare regemente utövades av regissören när hans egen hustru i Kristina Gyllenstiernas roll försvarade Stockholms slott mot inkräkterna.

»Blir det bra så här, John?» frågade hon sin make.

»Det vet du väl själv — du som är teaterdirektör», blev svaret.

Tjuvpojken lyste i ögonen på den tillfrågade och fotograferna hade lite svårt att börja, ty drottningens utseende präglades ej efter denna replik av det allvar, som en mot en nästan övermäktigt fiende kämpande kvinna måste känna i farans stund. Men efter en stund hade alla hämtat sig igen och Pauline Brunius spelade drottning så som endast hon kan det — utan instruktioner från sin hänföorde make.

Gustaf Vasa—Ekman medverkan i filmen gav också upphov till diverse episoder. Särskilt storartad var han i den ryktbara källarscenen, då han slog sönder ett stort från Vin- och Spritcentralen lånat konjaksfat, fyllt med vanligt vatten, till de närvarande krigarnas stora skräck och förtvylan.

»Vet ni jag känner mig så stark», deklamerade huvudrollens innehavare medan han gick omkring och slog sönder allt som kom i hans väg och rullade med ögonen. »Och jag är så arg på det här så jag vet inte vad jag gör!»

Efter en paus:

»Men hade det varit brännvin i det här granna fatet hade jag blivit ändå argare — för jag har bara fyra liter i månaden, som knappast räcker till mina bekanta.»

När Gösta Ekman skulle krypa ner i källaren i Utmelands by — belägen i studion ute på Lidingsö — och moran Gucken Cederborg ville dänga honom i ryggen med brödspaden riktigt ordentligt, bad han henne slå så lagom hårt.

»De' ska' slås så det ryker om'tet, har regissören sagt», förklarade den manhaftiga damen.

Därefter dängde hon till med kraft.

»Där ser ni så man blir mishandlad — jag har ingen tur hos fruntimmer», förklarade den omklappade och försvann från »scenen».

Han fick det föga trevligare vid en senare sortie genom den historiska källarluckan. Väl nedkommen befanns utrymmet mycket trångt. Gustaf Vasa måste krypa ihop så mycket han kunde. Han klagade sedan över att han nödgades till alla andra roller även lägga den »att spela fällkniv».

Även fogden, Nils Aréhn, råkade ut för kung Göstas skämtlynn. Han skulle slänga upp en mängd penningpåsar ur en kassakista. Dessa påsar voro fyllda med finhackad telgensten och uniformsknappar.

Aréhn slängde upp en påse med det bistra allvar han kunde prestera.

»Är du tokig, du gamle gnidare», hejdade honom Gustaf Vasa, »slänge du upp gamla telgenstenar och uniformsknappar?»

Fogden Aréhns hårda mask remnade genast i ett stort och hjärtligt grin. Scenen fick tagas om.

Under den nästan årlänga inspelningen upplevde de medverkande mängen glad stund. Det vill säga det gavs nog mindre angenäma också.

En gång uppvaktades inspelningschefen av en bonde, som ville ha ersättning för en härjad fruktträdgård. Saken var nämligen den, att de 300 man från Västmanlands infanteriregemente, som marscherat ut för att vara med i krigsscenerna invid Västerås råkat i spridd oordning gå rakt igenom den nämnda trädgården. Efter den promenaden såg den ut som om en gräshoppsvärm varit framme. Adams söner hade varit ännu piggare på äpplen än Eva på sin tid. Det var ett kalas det!

Men nu är allt överstämnet. Filmen är fullbordad och den stora publiken kommer säkerligen att hålla parterna skadeslösa för all sveda och värk genom att gå man ur huse för att se och beundra allt det, som vi avsiktligt förbigått i denna något respektlösa skildring av små episoder från en stor nationell inspelning av den intressantaste fasen i vår historia.

Pan.

VIA BERLIN OCH PARIS TILL . . .

Ute ligger vårvinterns skuggor tunga över gator och torg. Jag sitter tillsammans med en ung dam i Brända tomten »lejongrop» några meter under gatans trista snömodd och försöker intala henne, att hon måste berätta litet om sig själv för publiken.

»Man vet så litet om uppgående filmstjärnor», frestar intervjuaren. »Det är inte nog att folk sett er i en stor roll på den vita duken — publiken vill veta mycket mer!»

»Tror ni verkligen det?»

Margit Manstad — ty det är hon — borrar två troskyldigt blå ögon i den frågvis och ser skälmskt på mig.

»Ni må tro», fortsätter hon, »att jag hade inte lätt att komma in i filmmiljön. Mamma tyckte det var tryggare, att jag stannade kvar på min plats i riksförsäkringsanstalten... Men jag gav mig ingen levande ro — för jag har alltid svärmat för filmen...»

»Hur tidigt började det svärmeriet?»

»Ack, det var länge sedan det! Jag brukade sitta hemma framför en spegel med någon filmtidning i knät... Med tillhjälp av puder, smink och hårnålar — det fanns sådana ännu på den tiden! — försökte jag skapa om mig själv till Mary Pickford, Pola Negri eller någon annan berömdhet... Vet ni, ibland gick det riktigt bra!»

»Det tror jag», svarade vi med uppriktig artighet.

»Nå, hur slutade 'stjärnimitationen' då?»

»Jo, jag gav mig inte förrän jag fått en roll. I 'En

piga bland pigor' fick jag äntligen spela Fröken Margit Manstad utan...
Magda Holms syster. Regissör Brunius hjälpte mig till rätta med de första tekniska besvärligheterna.»

»Vad bestodo de i?»

»Jag skulle vara huslig, glad och pigg på en gång — och det var ju litet mycket på en gång för den som så nyligen dumpit in i en filmstudio... Roligt var det i alla fall... Ooch litet nytta hade jag väl av att jag i min allra grönaste ungdom — jag var väl en 12 år — varit med i barnpjäser vid operan.»

»Nå, teatern tog också hand om er?»

»Jag har spelat hos direktör Eklund på Komediteatern och på Blanche. På sistnämnda teater debuterade jag visst — om jag ej missminner mig! — som en pikant kammarsnärla i en pjäs som kom upp som repris...»

Även Finland har Margit Manstad lyckliggjort med sina sceniska prestationer. I Vasa hann hon på ett par år med 21 stora roller vid dess svenska teater.

»Till sist måste jag väl även tala om, att jag tillhör Oscars-teatern, där jag hann med att gifta mig med en chaufför i »Bättre folk» och spela modärn ungdom i Lindorms »Moloch».

»Ja, där var ni verkligen modärn! Och litet elak mot pappa Brunius — hur kan en ung flicka våga säga till sin egen far att 'det luktar synd om honom', därför att han i miss-hugg blivit litet parfymerad?»

Ett klingande skratt bryter av intervjuarens försök till moraliserande inpass.

»Jag skulle ha varit med i Oscars senaste pjäser också — men så fick jag magsår — och sedan influensa.»

»En sådan otur!»

... och fröken Margit Manstad med hatt.

NÄR FEEN RÖR SITT TROLLSPÖ

En klänning som kan bli fyra.

Billie Dove i en svart sammetsrobe, invändigt klädd med silverlamé och öppen både bak och fram. Det blir allt vanligare att man kombinerar och komponerar sina kläder så, att de med ett lätt arrangemang kunna ändras t. ex. från förmiddagsdräkt till middagsklänning. Boléron har därvid varit mycket populär, och då den dessutom är synnerligen klädsam, har den alltjämt våra damers sympati. Vid elegantare klänningar hjälper dock icke boléron, då måste man ta till mera genomgripande förändringar för att från den mera oansenliga puppan slå ut till den grannaste fjärlil.

Billie Dove, som alltjämt är känd. för

Genom att förfara på samma sätt med vänstra framskötet har miss Dove fått denna klänning av silverlamé, långa ärmar och svart sammetsinsättning.

Billie Dove i samma robe, som med ett enkelt kast över högra axeln av högra framskötet förvandlats till en elegant aftonklänning med lång högerärm.

Och till sist genom att fästa ihop dolman fram på bröstet och ta på sig en silverskimrande turban har miss Dove fått en raffinerad aftontoilette.

att vara en av Amerikas mest väkladde damer, visar här en toilette, som med helt enkla grepp kan förvandlas till vitt skilda modeller. Materialet är silverlamé och svart silkessammet, och hur förvandlingen sker synes på bilderna.

Draperingar bli mer och mer populära, och den strikta raka linje, som för bara ett år sedan ansågs vara den enda sällgörande, förekommer alltmåra sällan. Infällningar, volanger, ojämn nederkant, stora rosetter mitt fram, på sidan eller på bägge sidorna, spetsar och band, se där vad som har efterträtt den förra linjerenheten. Det är som om kvinnodräkten skulle för var dag bli allt kvinnligare, och ett av de vackraste följderna av denna strävan är stilkänningen, som vinner alltmer terräng. Med de härliga material, som numera stå oss till buds är också en stilkänning på den rätta bärarinnan det mest charmerande man kan se.

Ala.

Den som nu kastar sina ögon på den lilla hunden, som konkurrerar med miss Olmstead några millimeter ifrån, skall inte tro att det är en vanlig hund. Nej då! Hunden har varit med i många fler filmer än den mest filmbitna backfisch kan önska i sina vildaste filmdrömmar. Så nog är det en filmhund! — skulle gamle H. C. Andersen sagt.

Vilket inte hindrar att Getrude Olmstead — född norska och gift med Mae Murrays f. d. man, Robert Z. Leonard — är söt. Och, att den lilla tösen på bilden längst ner är mycket sötare, fastän hon icke är gift med någon, regissör och icke har någon hund. Hon heter miss Martha Sleeper och ser vaken och piggt ut — trots sitt namn!

Söt hund — söta flickor

Med tindrane ögon bevitnade barnen de storas julglädje...

Kände Ralph Allen, ung och välbärgad affärsman i en stad i den stora staten på andra sidan Atlanten, sitt ansvar som fader och uppfostrare, så lät han i varje fall inte sina egna handlingar bestämmas därav. Han kunde visserligen ibland brusa upp och gripa efter rottingen, när hans förhoppningsfulla unge herr son hade ställt till med något mer än vanligt häresande, men dessa ansatser till att inpränta något litet av lagens stränghet i pojakens istadiga huvud hindrades oftast av modern, som ömtrade för sin sons bakdel nästan mer än som var nyttigt för hans karaktär.

»Ralph, du får inte slå honom» hette det då och orden efterföljdes av en blick så bedjande att mr Allen inte kunde motstå den.

Men mr Allen hade också ett annat fel, som skulle bli mycket ödesdigert för hans son — han hade en fullkomlig passion att åka bil med en hastighet som med ett par gånger översteg vad samhällets lagar bestämde. Och han aktade heller inte för rov att låta sin son vara med vid sådana tillfällen. Såsom nu — när denna historia tar sin början.

Det var på själva julafton, då mr Allen var ute med Bobby — så hetten pojken — och den fart, med vilken han återvände från de sista julbestyren i staden, var nära toppunkten av vad vagnen kunde prestera. Vilket naturligtvis hade till följd att en trafikpolis försökte stoppa honom och satte full fräs på sin motorcykel under oupphörliga stoppsignaler. Men mr Allen hade icke för avsikt att bli fast, allra minst nu på själva julafton och pressade vagnen till yttersta fart. Resultatet blev att polisen blev efter och Bobby klappade förtjust sina händer.

»Fint, pappa, han blir efter!»

Och i en gatukorsning, som Allen tog i sin rasande fart, svängde en annan bil just ut och fortsatte i Allens förra körförning — vilket gjorde att polisen tog miste och förföljde den andra vagnen.

»Vi lurade honom, pappa!» skrek Bobby, med ögon som strålade av äventyrets tjusning.

Fädernas missgärningar

Vilka bära ansvaret för ungdomens förvillelser?

Berättelse efter filmen med samma namn

»Om han fått tag i oss när vi höll den där farten hade vi fått fira julen i kurrans», upplyste mr Allen sin förhoppningsfulla tseling.

Något i stil med familjen Allen var också familjen Heath, men här var det frun i huset, som hörde till de svarta fåren. Hon hörde till den typen nutidskvinnor, som tar jazzkulturen som patentmedicin mot en alltmör försvinnande ungdom, och det intresse hon ägnade sin noble man och förtjusande lilla dotter Patsy skulle kunna vägas på en mycket liten väg. Därför hade hon heller aldrig brutt sig om att ta reda på hur umgänget mellan Patsy och Bobby inverkad på den förras karaktär — det var allt gott och väl att Patsy hade en lekkamrat, så slapp hon själv ifrån mycket besvär med ungen.

Och därför kunde det hända att herrskapet Heaths jungfru kunde få ett sådant svar när hon skulle hämta Patsy hemma hos Allens litet senare på julafton:

»Å, lät mamma vänta du, jag kommer när jag vill!» Ett svar som, det vet varje mor, alls inte passar en liten flicka. Men det skulle bli ännu värre den kvällen.

Bobby hade för sig något hemlighetsfullt bakom ett draperi i herrskapet Allens sal och plötsligt stack han fram huvudet och ropade till Patsy: »Hör du, tror du på jultomten?» Vilket Patsy i sin unga oskuld naturligtvis bedyrade att hon gjorde.

»Då kan jag tala om för dig att det är bara skoj», ropade Bobby. »Det är papporna och mammorna som leka jultomar!»

Han drog henne in bakom draperiet och visade på all julens glitter som låg där. Där stod den klädda granen, där lågo travar med paket.

»Här ser du, det är skoj, skoj alltsammans!» Och liksom gripen av vanvettigt raseri började den unge, lovande gossen sparka bland julklapparna, slet upp omslagen och kastade sakerna i golvet.

Stor uppståndelse, stort rabalder. Fadershjärtat svallade över av vrede och Bobby släpades sparkande och skrikande upp till sitt rum, där han lästes in. Den utlovade välbefärliga bastonden lyckades dock det ömma modershjärtat avvärja. Det var ju julafton. Men utan mat och julklappar skulle unge hr Bobby bli den kvällen, det var då säkert, och icke fick han följa med till festen hos Heaths.

FÄDERNAS MISSGÄRNINGAR. (Broken laws.)

Författare: Adela Rogers St. Johns. Scenario och regi: mrs Wallace Reid. Officin: F. B. O. Pictures-Robertson-Cole. Svensk ensamrätt: Continentalfilm.

I huvudrollerna:

Ralph Allen	.....	Ramsay Wallace.
Joan Allen	.....	Mrs Wallace Reid.
Richard Heath	.....	Percy Marmont.
Muriel Heath	.....	Jacqueline Saunders.
Bobby Allen	.....	Arthur Rankin.
Patsy Heath	.....	Virginia Lee Corbin.

Hemma hos Heaths, som just väntade på en samling gäster, hade icke julfriden inträtt i någon större grad, tack vare att frun i huset mera tänkte på denna världen och dess små betydelselösa bagateller än på meningen med den heliga natten. Ett gräl mellan makarna eller rättare sagt ett gräl på maken, hade inlett kvällen och när gästerna äntligen anlät och jazzen kommit i gång var det icke heller mycket bättre. För att få mera sprall på festen lät värdinnan utgå en order att äkta makar icke fingo dansa med varandra — ukasen mottogs med förvåning i stället för med glädje, och en viss sordin lades på stämningen.

Hemma hos Allens hade unge mr Bobby icke med jämnmot tagit faderns befallning att han skulle gå till sängs och skämmas. Knappt hade han sett föräldrarna försvinna in genom grannarnas port förrän han började söka efter möjlighet att komma ut. Balkongen utanför hans fönster låg icke långt från marken, ett sammanvirrat lakan räckte gott ned och ett par minuter senare smög han sig osedd in i Heaths tambur och uppför halltrappan och vidare in i det rum, där lilla miss Patsy bodde. Ja, Patsy var inte just nu inne i sitt rum, men var i stället sysselessatt med att pudra och sminka sig framför moderns toalettspiegel, men hon var genast redo att, sedan Bobby redogjort för vad som hänt, på indianers sätt rekognoscera hur de stora firade sin julafton. Geisten hade börjat komma i gång bättre där nere nu och genom hallröcket åsågo de båda barnen dansen, som började bli alltmer uppsluppen och djärv...

Naturligtvis blevo de två till slut upptäckta och naturligtvis fick mr Bobby i flygande fläng återvända till sitt sovrum och fängelse, fortfarande utan stryk, vilken hade varit rättvis och välförtjänt. Hans raseri tilltog för varje minut som gick och när det strax därpå började störregna sprang han ut på balkongen i sin nattdräkt och lät det iskalla regnet genomkyla sin kropp. Han ville hämnas på sin far och mor och han skrek ut i natten, att han hoppades få dö, dö, dö...

När herrskapet Allen frampå morgonkröken kommo åter till sitt hade också resultatet inställt sig.

Bobby låg feberhet och badande i svett och doktorn ruskade betänksamt på huvudet. Nå, dog gjorde inte Bobby, men han låg länge sjuk, sin mors kelgris och älsklings till och med då och då smekt av sin fader...

Så gick tiden och Bobby kom i skolan. Efter sin svåra sjukdom hade han fått lösare tyglar än någonsin. Hans svaga lilla mor ville med överseende göttgöra de försök till stränghet, som mr Allen gjorde, och därför blev av översesendet snart släpphänthet.

I skolan var Bobby Allen långt ifrån älskad. Sina studier misskötte han icke, men bland kamraterna var han känd för att icke vara en renhärig pojke. Han använde gärna ett övertag till en grymhet och många voro de, som med utslagna tänder och sönderrivna ansikten kunde vittna om hans framfart. Han hade ingen aning om vad lojalitet betydde — och är det något en samling duktiga pojkar avsky, så är

»Jag är hans mor och jag förstår honom bättre än någon annan...

det just sådant. Och därför kom hans uppförande också införd de styrande i skolan och en deputation hemsökte en kväll det Allenska hemmet för att tala litet förstånd med föräldrarna.

»Ni bör försöka uppfostra er son litet strängare, mr Allen», sade rektorn, under det mr Allens ansikte mulnade. När deputationen avlägsnat sig kom rottingen fram, till förtvivlan för mrs Allen, som gråtande sökte hindra sin man att utföra bastonaden.

»Slå honom icke, jag ber dig», bad hon. »Jag är ju hans mor och jag förstår honom bättre än någon annan.» Och införd de bevakande blickarna lät mr Allen nåd ännu en gång gå före rätt.

Men tiden flög fram med snabba slag och en dag hade Bobby nått sitt sextonde år. Hans mor hade under de gångna åren allt oftare känt

tvivlen virvla om i sitt huvud. Skulle hennes son bli en god människa med den uppfostran han fick i sitt föräldrahem? Hon kunde icke, hon vågade icke besvara frågan. Ibland fasade hon för sidor av hans karaktär, hans själviskhet, som icke visste av några gränser, hans bristande hänsyn till andra, vem det vara mände... Men ändå kunde hon icke annat än älska honom — och skämma bort honom.

På morgonen den dag Bobby fyllde sexton år stannade en liten smäcker bil i racerform framför porten till det Allenska huset, och när husföreståndarinnan med förvåning fick se, att chauffören bara slog igen dörren och gick sin väg, sprang hon förvånad ut till frun, som just tog den glänsande nya vagnen i skärskådande.

»Ja visst, det är Bobbys», sade mrs Allen. »Min man tyckte att Bobby var för ung att ha egen bil, så jag måste köpa honom en för mina egna pengar.»

»Då hujder han väl ut frun på många förtjusande turer», förmodade tjänarinnan och det måste naturligtvis mrs Allen nicka bifall till, men redan i samma ögonblick kände hon ett tvivel just om den saken.

»nu flirtar jag i alla fall bara med dig...» (Forts. å nästa sida.)

icke många minuter därefter skulle hon få bekräftelse på saken. Ty unge Bobby kom just trädgårdsgången fram tillsammans med Patsy, som också vuxit upp till en söt och förtjusande flicka. I vilken grad hennes barndoms lekkamrat haft inverkan på hennes karaktär syntes icke i blicken i hennes blå ögon eller i mennens leende...

Så fort Bobby fått se vagnen och minen i sin moders ansikte förstod han alltsammans. Ett flyktigt famntag till tack, en flyktig kyss och i ett språng satt han vid ratten.

»Hoppla upp», ropade han sedan till Patsy, »så ska du få se på åka!»

I nästa ögonblick var vagnen försvunnen i ett moln av damm.

Bobby Allens mor och hennes tjänarinnorna sågo ett ögonblick på varandra — och den blicken sade mycket.

»Jag trodde att han verkligen skulle ha reserverat den första turen till frun», mumlade hushållerskan till sin matmor.

Men Bobby och Patsy hade en härlig dag tillsammans. I en skogs-dunge körde Bobby in bland några skyddande träd och slog armen om Patsys liv.

»Hur många flickor har du flirtat med här förut?» frågade flickan med ett leende, varpå Bobby svarade att det kunde ju göra detsamma — just nu flirtade han bara med henne...

Dagen gick och plötsligt kom Patsy ihåg att mamma Allen ju skulle ha en födelsedagsfest för sin son. Den fick man icke manka och så bar det i väg i flygande fläng — och med en fart, som Bobby redan som liten gosse njutit av att få åka med sin far. Och det gick som det måste gå. Rätt som det var svängde en polis på sin motorcykel upp jämtes med Bobbys vagn. När han antecknade namn och adress yttrade han också dessa tänkvärda ord: »Jag kommer att meddela domaren som försvårande omständighet, att ni hade en ung flicka med er, som ni också drog ut på olagligheter.»

Olagligheter, ansvar...? Tankarna slogo ett ögonblick genom Bobbys huvud — för att nästa sekund har strukits bort av den ånyo höga farten...

Han kom litet sent hem, gästerna hade redan länge varit samlade, men han hälsades med ovationer, när hans unga kamrater fick se anmälningssedeln till polisen.

»Hurra! Bobby har åkt fast för första gången!» skrek det. »Och polisen kommer att sätta honom i kurrant!»

»Åsch, det där klarar pappa åt mig!»

Men pappa klarade inte det där åt Bobby — det blev i stället mamma som fick göra det — bakom sin mans rygg. Det var ju så synd om den stackars gossen, han var ju så ung och det var ju första gången. Men det dröjde icke länge förrän första gången följts av den andra och följande gånger, och till slut började Bobbys mor verkligen undra om hon gjort en god gärning när hon givit sin omyndige, vårdlöse son en bil. Men den stackars gossen måste naturligtvis varje gång räddas, naturligtvis mot ständigt stigande böter, men för fångelset måste han skyddas.

Men Bobbys skämt förstods icke alls av mr Heath, som på ett mer var han fri och oberoende, kunde åka vart han ville, och var han sent ute någon gång så var det bara att fräsa på längs landsvägen.

Dock — krukans gås så länge till vattnet att hon slutligen spricker. En kväll hade Bobby tagit Patsy med sig till ett jazzställe i staden — där det för övrigt inte bara jazzades. Ville man flirta litet djävare än vanligt fanus små trevliga krypin och om man blinkade åt uppässaren på det rätta sättet, så kom det något annat än lemonad i glaset. Bobby kunde konsten och när han, långt ifrån klar i huvudet, jazzade fram med Patsy uppmärksammades han av två herrar, som just hade till sysselsättning att vistas på ställen som detta och mot kontant erkänsla låta fäder och mödrar få en liten påstötning om vad ungdomen tog sig till, när — det gick litet för långt!

Så, Richard Heaths söta dotter vistades på sådana här ställen! En telefonringning till det heathska hemmet satte apparaten i gång — i blinken var mr Heath med Mrs Allen som följeslagare på väg in mot staden, och en timme senare skrek Bobby Allen förtjust till sin moitié:

»Ssserru — de ä en hel massa farsor och morsor här...»

Men Bobbys skämt förstods icke alls av mr Heath, som på ett mer eftertryckligt än artigt sätt tog hand om sin dotter.

»Ni har ingen rätt över henne. Hon är min flicka nu», ropade Bobby och försökte ta Patsy tillbaka, men Heaths bara stötte undan honom.

»Kom Patsy, så åka vi hem» — och så var han försvunnen. Bobby blev ensam med sin mor, som försökte få tag i honom, men han bara stötte undan henne och sprang ut. Hans enda intresse var att försöka få tag i Heaths, den lymfeln, som vågat komma med någon sorts gammalmodig fånighet om föräldrarrätt, när han, Bobby Allen — ånej, fick han bara tag på honom...

I en blink var han i sin bil — och så bar det i väg. Bobby var nöjd med sin vagn den kvällen, den lydde blint som en slav och kunde pressas upp i en vanvetig fart. Landsvägen rann undan som en dröm under hjulen, han skulle väl snart vara ifatt...

Så där ja, där var bylingen efter honom igen, men Bobby skulle nog inte låta ta sig den kvällen...

Det var i en blink det hände, fortare än ord kunna skildra.

En bondskjuts, en sådan där grönsakshandlarna ha när de fara till och från sitt landställe till torget i staden, dök plötsligt fram ur mörkret i en kurva. En kraach, ett skrik i dödsångest, ett regn av äpplen och andra grönsaker, en våldsamt gir i diket, där bilen rullade många varv innan den stannade. Bobby, som underbart nog undsluppit med ett nedsmutsat ansikte och en sönderriven kostym, kravlade sig upp på landsvägen — för att genast gripas av polisens starka händer. Och här såg han vad han i sitt vanvett ställt till. En gammal man i tarvliga arbetskläder knäböjde invid en gammal kvinna, som låg rak långt mitt i landsvägsmutsen.

Tidigt morgonen därpå fick Mrs Allen veta att Bobby åter hamnat hos polisen. Hon ilade dit, men möttes av ett allvar, som födde en aning av ångest i hennes hjärta.

»Man har inte formulerat anklagelsen än», förklarade vakthavande kommissarien, »det är bäst ni talar vid polischefen själv.»

»Den här gången går det inte att få honom fri genom att deponera någon säkerhet för honom», blev det barska svaret från det hållet.

»Men jag kan ju inte låta min son stanna kvar i fångelset», utbrast Mrs Allen med förtvylan.

»Det är inte bara förtvörning er son är fast för denna gång, utan det är vållande till annans död — han har kört ihjäl en gammal dam.»

Och så kom rättegången, där Mrs Allen skulle få lära hur svårt hon förbrutit sig genom sin ständiga släpplighet mot sitt barns förvillelse. »Ungdomen nu för tiden får inte i hemmet lära sig respekt för lagar na», förklarade åklagaren under salens ljudlösa tystnad. »Och när föräldrarna ej vilja lära sina barn aktning för lag och rätt måste fångelserna göra det.»

Orden gingo direkt in i hjärtat på Mrs Allen. Ju mer hon tänkte sig tillbaka i tiden, ju mer insåg hon, att det var hennes fel, hennes och hennes makes, som icke lärt sin son i tid att hålla lagen i helgd. Det var det frö de själva i sin tanklöshet sått, som nu bar frukt. Gossen själv var egentligen icke själv den mest skyldige.

Och så kom juryns fruktansvärda utslag: den hade funnit den anklagade skyldig till dråp.

Mrs Allen kände det som skulle hennes hjärta brista. Hon sprang framför domarebordet och ropade:

»Det är jag som är den skyldiga, skulden är helt och hållet min. Det är jag som varit för eftergiven, det är icke rättvist att han skall umgälla vad jag brutit.»

Men domaren var ovecklig.

»Ni har icke rätt att taga straffet i stället för eder son», sade han. »Det är en sak, som nog de flesta mödrar skulle vilja göra.»

Och så fick både Bobby och hans mor erfara att rättsvisans blinda gudinna ej har förbarmade. Domen löd visserligen icke på döden, men i fångelsets tränga cell fick Bobby lära sig inse, att liv är heligt, att lagen är stiftad för människornas välfärd till skydd mot vildhjärnor sådana som han varit — samt att långa år få gälda vad stunden brutit — en lärdom som ännu äger sin giltighet och kommer att äga det hur länge än jorden går sin gång.

Först ett par rader från Intressebyråns chef, vilka samtidigt äro svar på flera brevfrågor, vilka ingått under detta år: Intressebyrån är icke någon platsförmedling — hur gärna vi med hänsyn till det verkligt brinnande intresse, som förefinnes bland våra läsare, skulde vilja vara det. Avsikten med Byrån är, det har förut vid åtskilliga tillfällen om och om igen framhållits, att bland vår läsekrets' filmhungeriga läsare och läsarinor upprätta ett bildarkiv, där de nordiska regissörerna vid behov kunna söka

INTRESSEBYRÅN

lämpliga utsenden för eventuellt anlita till män av behov »Byråchefen», själv aktiv filmman, granskar de insända fotografierna och lägger de sökande, vilkas utsenden lämnar något hopp, i arkivet, medan de andra i deras eget intresse komma att returneras. De som placerats bland de lämpliga, få dock på inga villkor ha den föreställningen, att nu är vägen banad till »filmens underland». Ack, kära vänner, så lätt är det inte, det vill jag framhålla, jag vet icke för vilken gång i ordningen, liksom jag också vill framhålla, att Intressebyråns regler — bl. a. tre ordentliga kort (enface, profil- och helfigur) mått och vikt, personliga upplysningar etc. helt enkelt måste följas — sker icke detta får Byråchefen absolut den uppfattningen, att det hela inte är så allvarligt menat från vederbörande insändares sida — och behandlingen blir därför efter.

Det där var allvarliga men välmående ord — och så tar vi ett spadtag i brevhögen igen.

283. *Aspirant 47/11.*

Ni är älsning, sportsman, vilket synes på eder kraftigt utvecklade kropp. Utseendet är icke heller oävet, men byråchefen är dock icke fullt övertygad om edra möjligheter att göra lyckliga inom »filmskådespelarens sköna yrkes», som nog icke alltid är så roligt som ni tycks tro. Ni går dock till registret, till den eventuella verkan det hava kan.

284. *T. H., Sundsvall.* Bryter från första början mot reglerna och sänder en enda dimmig bild, tagen från ett håll som byråchefen aldrig begärt. Vill ni verkligen bli behandlad, så får ni insända ordentliga fotografier, tills vidare går det hittills sända i retur. När ni återkommer uppgiv kontrollnummer.

285. *T. L., Boxholm.*

Ni säger eder veta att utsikterna äro små, och detta finner byråchefen sympatiskt. Li-ka naturligt bör ni först, att ni icke kan passa som aspirant till någon stjärnroll, men ert ansikte talar om personlighet och behag, och jag tvekar icke länge innan jag resolverat att korten skola stanna i registret.

286. *O. A., Ransta,* sänder in en massa trevliga bilder från sitt liv i helg och söken, men skulle på kvällarna då och då ta en repetitionskurs i innanläsning — hur många gånger skall jag tala om att jag måste ha tre bilder av ett visst slag för att kunna bedöma ert utseende

Han kan placera edra — dock ofullständiga — foton i arkivet, men hoppas icke för mycket, yngling!

289. *Folke J-n, Örebro.* Om ni har några utsikter att komma in vid filmen — nej, det tror byråchefen icke, men det skulle kunna tänkas sig att ni kunde passa i någon tyroll, ni har faktiskt något i ert ansikte, som icke är så tokigt. Jag anser mig därför utan några läften om en framtid i ljus och filmära kunna placera edra foton i arkivet.

290. *S. A., 26 år,* skall vara vänlig inte tappa bort de nummer hon får i registret, ty det hänger mycket på det ur vår registreringssynpunkt. Emellertid kan vi inte undgå att ta in en bild av er. Ni har ett mycket egendomligt utseende, men lågt ifrån ointressant, och jag är rätt övertygad om att ni skulle klara en liten roll. Jag skulle knappast tro man kunde få tag i en bättre typ för »en rysk studentska» eller något i den stilen.

291. *Signaturen Sune i Örebro* har ett utseende som i varje fall inte hör till de vardagliga. Ni har medfödd humoristisk begåvning, det ser man på allt, ni är just en så'n där trevlig prisse, som kan få en att skratta till ett tag i en tråkig film, ty ni har alltid något trevligt fuffens för er. Jag tror icke ni har någon framtid inom filmen, men då jag anser ni är en bra typ räddar ni in i arkivet med en fart å la Hedlund. Och sedan — få se!

292. *Rea K., Stockholm,* har uppfyllt byråchefens stränga bestämmelser till punkt och pricka, vilket ländar henne till heder.

Några större förhoppningar hyser icke byråchefen för eder räkning, även om det alltid varit eder önskan att få filma, men jag anser dock att ni bör få komma in i arkivet. Det är bäst att så på, man vet aldrig vilka korn som falla på hålberget och vilka som hamna i den goda jorden!

293. *Erik Lkvt, Västerås.* Ni är starkt filmintresserad, men det är icke samma sak som att passa själv för den konststart det här är fråga om. Jag borde egentligen skickat edra bilder tillbaka, men ni ser så hjärtinnerligt Charles Ray-snäll ut, att jag i stället placeras dem i arkivet. Men hoppas i herrans namn inte för mycket!

294. *Marise S., Söderhamn.* Jag förstår inte det där talet om att somliga fått skön-

het i faddergåva — men inte ni. I varje fall är ni en mycket tacks flicka och det är mig obegripligt att ni icke upptäckt den saken själv. Jag kan dock icke ge er några större förhoppningar, men korten gå i registret.

295. *Inga-Lill, 19 år.* Signaturen ropar på en chans — och många, många små flickor ropar på detsamma. Chansen kanske icke kommer för att Inga-Lill får in sitt konterfej, inte bara i vårt register utan även på denna sida, men byråchefen har verkligen fått ett intryck av ert

(Forts. å sid. 29.)

Nr 290.

Nr 295.

MADGE BELLAMY

*älskar och
vågar därför
allt för att
vinna*

Kärleks= priset

Det är en fest för den som vill skratta
att se MADGE, BELLAMY i detta de
urkomiska galenskapernas filmlustspel.
Madge strider med en älskande kvinnas
alla vapen — skönhet, charme, mod, list
och eldigt temperament. Hon är dess-
utom oemotståndligt rolig. Och så har
hon "DET"!

Modernna Franska Partymet i lös viki
 STOCKHOLMS AETHER- & ESSENCEFABRIK
 Valhallsgatan 14.
 Fr. kr. 3: — pr 100 gr: 25 olika sorter. Han de Cologne fr. 080 pr 100 gram.

Novartio är mexikanska — hur läser ni egentligen edra filmhaloxer, jag skall allt låta vid Varner jag! Om Novartio skall släta spela film eller ej är icke avgjort, men det går faktiskt riktigen att så skall ske. Han sänder säkert bilder. Adresser: så på adresslistorna när skrivit man på engelska, till Fröben, Barthelmeß, Bow, Moore, Jerry, Farrell de äro inne. Till O'Brien, Barthelmeß, Bow, Moore, Jerry, Farrell till Petrovitch på franska, så det blir att plugga på i skolan.

Novartio är mexikanska — hur läser ni egentligen edra filmhaloxer, jag skall allt låta vid Varner jag! Om Novartio skall släta spela film eller ej är icke avgjort, men det går faktiskt riktigen att så skall ske. Han sänder säkert bilder. Adresser: så på adresslistorna när skrivit man på engelska, till Fröben, Barthelmeß, Bow, Moore, Jerry, Farrell de äro inne. Till O'Brien, Barthelmeß, Bow, Moore, Jerry, Farrell till Petrovitch på franska, så det blir att plugga på i skolan.

Novartio är mexikanska — hur läser ni egentligen edra filmhaloxer, jag skall allt låta vid Varner jag! Om Novartio skall släta spela film eller ej är icke avgjort, men det går faktiskt riktigen att så skall ske. Han sänder säkert bilder. Adresser: så på adresslistorna när skrivit man på engelska, till Fröben, Barthelmeß, Bow, Moore, Jerry, Farrell de äro inne. Till O'Brien, Barthelmeß, Bow, Moore, Jerry, Farrell till Petrovitch på franska, så det blir att plugga på i skolan.

Novartio är mexikanska — hur läser ni egentligen edra filmhaloxer, jag skall allt låta vid Varner jag! Om Novartio skall släta spela film eller ej är icke avgjort, men det går faktiskt riktigen att så skall ske. Han sänder säkert bilder. Adresser: så på adresslistorna när skrivit man på engelska, till Fröben, Barthelmeß, Bow, Moore, Jerry, Farrell de äro inne. Till O'Brien, Barthelmeß, Bow, Moore, Jerry, Farrell till Petrovitch på franska, så det blir att plugga på i skolan.

Novartio är mexikanska — hur läser ni egentligen edra filmhaloxer, jag skall allt låta vid Varner jag! Om Novartio skall släta spela film eller ej är icke avgjort, men det går faktiskt riktigen att så skall ske. Han sänder säkert bilder. Adresser: så på adresslistorna när skrivit man på engelska, till Fröben, Barthelmeß, Bow, Moore, Jerry, Farrell de äro inne. Till O'Brien, Barthelmeß, Bow, Moore, Jerry, Farrell till Petrovitch på franska, så det blir att plugga på i skolan.

Novartio är mexikanska — hur läser ni egentligen edra filmhaloxer, jag skall allt låta vid Varner jag! Om Novartio skall släta spela film eller ej är icke avgjort, men det går faktiskt riktigen att så skall ske. Han sänder säkert bilder. Adresser: så på adresslistorna när skrivit man på engelska, till Fröben, Barthelmeß, Bow, Moore, Jerry, Farrell de äro inne. Till O'Brien, Barthelmeß, Bow, Moore, Jerry, Farrell till Petrovitch på franska, så det blir att plugga på i skolan.

Novartio är mexikanska — hur läser ni egentligen edra filmhaloxer, jag skall allt låta vid Varner jag! Om Novartio skall släta spela film eller ej är icke avgjort, men det går faktiskt riktigen att så skall ske. Han sänder säkert bilder. Adresser: så på adresslistorna när skrivit man på engelska, till Fröben, Barthelmeß, Bow, Moore, Jerry, Farrell de äro inne. Till O'Brien, Barthelmeß, Bow, Moore, Jerry, Farrell till Petrovitch på franska, så det blir att plugga på i skolan.

Novartio är mexikanska — hur läser ni egentligen edra filmhaloxer, jag skall allt låta vid Varner jag! Om Novartio skall släta spela film eller ej är icke avgjort, men det går faktiskt riktigen att så skall ske. Han sänder säkert bilder. Adresser: så på adresslistorna när skrivit man på engelska, till Fröben, Barthelmeß, Bow, Moore, Jerry, Farrell de äro inne. Till O'Brien, Barthelmeß, Bow, Moore, Jerry, Farrell till Petrovitch på franska, så det blir att plugga på i skolan.

Novartio är mexikanska — hur läser ni egentligen edra filmhaloxer, jag skall allt låta vid Varner jag! Om Novartio skall släta spela film eller ej är icke avgjort, men det går faktiskt riktigen att så skall ske. Han sänder säkert bilder. Adresser: så på adresslistorna när skrivit man på engelska, till Fröben, Barthelmeß, Bow, Moore, Jerry, Farrell de äro inne. Till O'Brien, Barthelmeß, Bow, Moore, Jerry, Farrell till Petrovitch på franska, så det blir att plugga på i skolan.

Novartio är mexikanska — hur läser ni egentligen edra filmhaloxer, jag skall allt låta vid Varner jag! Om Novartio skall släta spela film eller ej är icke avgjort, men det går faktiskt riktigen att så skall ske. Han sänder säkert bilder. Adresser: så på adresslistorna när skrivit man på engelska, till Fröben, Barthelmeß, Bow, Moore, Jerry, Farrell de äro inne. Till O'Brien, Barthelmeß, Bow, Moore, Jerry, Farrell till Petrovitch på franska, så det blir att plugga på i skolan.

Novartio är mexikanska — hur läser ni egentligen edra filmhaloxer, jag skall allt låta vid Varner jag! Om Novartio skall släta spela film eller ej är icke avgjort, men det går faktiskt riktigen att så skall ske. Han sänder säkert bilder. Adresser: så på adresslistorna när skrivit man på engelska, till Fröben, Barthelmeß, Bow, Moore, Jerry, Farrell de äro inne. Till O'Brien, Barthelmeß, Bow, Moore, Jerry, Farrell till Petrovitch på franska, så det blir att plugga på i skolan.

När Ni dansar,

blir Ni säkert förtjust över den uppmärksamma-
 het, som herrarna ägna Er strålande hy. Ty
 män beundra de kvinnor, som ha äkta färg
 på kinderna och som äga detta
 friska, sunda utseende, som här-
 leder från dagligt bruk av

YVY-Tvålen

1274

Rubri. Adressen till kuppelt-
 sångaren kan jag ej lämna.
 Men Willy Fritschs adress är
 Kastardamm 95 b, Sylene, Ber-
 lin.

Karina. Rejzessen till yaktåra
 hoter Clarence Brown, ja, fil-
 men var klämning, om också ih-
 ler för kvalmig här och var.
 Så det kanske inte skadade
 Creta, att hon verkligen fick
 ta ett vinterbad i vaken i sin
 stilla scen. Vårre säker får
 man finna sig i i filmen, må
 ni rot! Det där med pristä-
 llingarna på utvalda sidor ska
 jag sett Hennes Åsikares och
 vi söka ordna. — Väst har
 Ašice underbara. — Om det lö-
 nar sig att Noga boken "Film-
 sfärnor?" Naturligtvis — vära
 hos First National i den Åsikarskapadels, som i dagarna haft sin
 premiär. Milie hållser med ett välbehållt sansvitt.

Mille. Om Creta Anjolos kort finnes att köpa är verkligen mer än
 jag vill, men om Mille — kanske säkert med min egen Mille? — ljudnar
 sig helt så skall han få se det i denna tidning. Jag har nämligen sett
 att red. när han dyker upp igen!

Eny. Så, ni har bara varit i Sverige ett år och skriver redan så bra
 svenska! Colman har varit minst en gång på ett år, spelat med i Sjö-
 stromens Eld ombords. —
 värj, samma år.

Filmjournalens många beundrartnor i Finland skall ha ett härhålligt
 tack och en puss mitt på mun från onkel för de rara ordrens skull.
 Men hur skall jag göra med Tor Novello? Det var ju en evighet
 sedan han sågs i en film, men var lugna för att jag skall hålla efter
 red. när han dyker upp igen!

Mr. Såd. Mr. system har
 fått ett bedrärande foto av Ro-
 nald Colman och har sett det
 på klavert och spölar smäk-
 tande medodert till hans ära.
 Det är mycket känsligt, det har
 aldrig hänt mig, men den som
 emel-
 vånar på något godt... Emel-
 terid — till affären: mr An-
 tonio Moreno skall komma på
 de på helstida och i intervju,
 som till Corinne C. Angående
 från Petrovitch tror jag det är
 säkert att ni sänder ett brev
 (med tilläggs postkoppaget på
 dubbel porto) till Mr. Fritsch.
 Rue Boursault, Paris 17, så vidarebefordrar han det i Paris. Och sist
 annonsörer kan man lita på! — Karina Boll här i år finalt i Berlin
 hos First National i den Åsikarskapadels, som i dagarna haft sin
 premiär. Milie hållser med ett välbehållt sansvitt.

Ångående Petrovitchs adress se svarer härovan. Han lär
 vara ett par och nertio år och är född i staden Novi Sad i Serbien,
 som till Corinne C. Angående
 från Petrovitch tror jag det är
 säkert att ni sänder ett brev
 (med tilläggs postkoppaget på
 dubbel porto) till Mr. Fritsch.
 Rue Boursault, Paris 17, så vidarebefordrar han det i Paris. Och sist
 annonsörer kan man lita på! — Karina Boll här i år finalt i Berlin
 hos First National i den Åsikarskapadels, som i dagarna haft sin
 premiär. Milie hållser med ett välbehållt sansvitt.

Ångående Petrovitchs adress se svarer härovan. Han lär
 vara ett par och nertio år och är född i staden Novi Sad i Serbien,
 som till Corinne C. Angående
 från Petrovitch tror jag det är
 säkert att ni sänder ett brev
 (med tilläggs postkoppaget på
 dubbel porto) till Mr. Fritsch.
 Rue Boursault, Paris 17, så vidarebefordrar han det i Paris. Och sist
 annonsörer kan man lita på! — Karina Boll här i år finalt i Berlin
 hos First National i den Åsikarskapadels, som i dagarna haft sin
 premiär. Milie hållser med ett välbehållt sansvitt.

Ångående Petrovitchs adress se svarer härovan. Han lär
 vara ett par och nertio år och är född i staden Novi Sad i Serbien,
 som till Corinne C. Angående
 från Petrovitch tror jag det är
 säkert att ni sänder ett brev
 (med tilläggs postkoppaget på
 dubbel porto) till Mr. Fritsch.
 Rue Boursault, Paris 17, så vidarebefordrar han det i Paris. Och sist
 annonsörer kan man lita på! — Karina Boll här i år finalt i Berlin
 hos First National i den Åsikarskapadels, som i dagarna haft sin
 premiär. Milie hållser med ett välbehållt sansvitt.

Ångående Petrovitchs adress se svarer härovan. Han lär
 vara ett par och nertio år och är född i staden Novi Sad i Serbien,
 som till Corinne C. Angående
 från Petrovitch tror jag det är
 säkert att ni sänder ett brev
 (med tilläggs postkoppaget på
 dubbel porto) till Mr. Fritsch.
 Rue Boursault, Paris 17, så vidarebefordrar han det i Paris. Och sist
 annonsörer kan man lita på! — Karina Boll här i år finalt i Berlin
 hos First National i den Åsikarskapadels, som i dagarna haft sin
 premiär. Milie hållser med ett välbehållt sansvitt.

Ångående Petrovitchs adress se svarer härovan. Han lär
 vara ett par och nertio år och är född i staden Novi Sad i Serbien,
 som till Corinne C. Angående
 från Petrovitch tror jag det är
 säkert att ni sänder ett brev
 (med tilläggs postkoppaget på
 dubbel porto) till Mr. Fritsch.
 Rue Boursault, Paris 17, så vidarebefordrar han det i Paris. Och sist
 annonsörer kan man lita på! — Karina Boll här i år finalt i Berlin
 hos First National i den Åsikarskapadels, som i dagarna haft sin
 premiär. Milie hållser med ett välbehållt sansvitt.

B I O R E P E R T O A R E N

Stockholmspremiärer den 9 januari—13 februari

Akta Er för svärfar, 21 jan. å Metropol-Palais. Carmen Boni.

Bankiren från Texas, 20 jan. å Auditorium. Hoot Gibson.

Bilstrände Kllngor, 6 febr. å Skandia. Sture Rodé la Roche.

Brännmärkt, 13 febr. å Skandia. Jenny Hasselqvist, Willy Fritsch, Sissl Vernon.

Den maskerade ryttaren, 30 jan. å Rex. Joan Crawford, Roy D'Arcy, Tim McCoy.

Den starka kärleken, 6 febr. å Eriksholmsbergs. Det brinner i Öster, 13 febr. å Imperial. Rialto. Lon Chaney, William Haines, Eleanor Boardman.

En fasanfång natt, 30 jan. å Capitol, Oriental, Vinterpalatset. Laura La Plante, George Siegmann, Creighton Hale.

En kvinnas bekännelse, 14 jan. å Rivoli. Pola Negri, Einar Hanson, Arnold Kent.

En moders hemlighet, 23 jan. å Sibyllan. Irene Rich, Edna Murphy, Wm Collier J:r, Rich, Tucker, Anders Randolph.

En Stormfågel, 3 febr. å Auditorium. Milton Sills, Molly O'Day.

Flopppartiet, 13 febr. å Vinterpalatset, Orientaliska, Capitolpalatset. Richard Dix, Mary Brian.

49^e Feber, 11 febr. å Metropol-Palais, Sibyllan. Syd Chaplin.

Gift på en slump, 30 jan. å Sture. Marie Prevost, Harrison Ford, Robert Edson.

Gå åt andra sidan, 23 jan. å Rex. Strand. George O'Brien, Edmund Lowe.

H. Kungl. Höghet Shinglar, 13 febr. å Röda Kvarn. Brita Appelgren, Enrique Rivero, Karin Swanström, Georg Blomstedt, Hans Junker-

mannan.

Hennes käraste flende, 30 jan. å Eriksholmsbergs. Esther Ralston, Ford Sterling, Richard Arlen.

Hett blod, 6 febr. å Röda Kvarn. Lily Damico.

Hjärteljuvar och andra juvar, 13 febr. å Eriksholmsbergs, Capitol. Douglas MacLean, Sue Carol.

Kavaljeren från Cuba, 6 febr. å Imperial. Piccadilly. Rialto. Ramon Novarro.

Kurtisanernas liv, 30 jan. å Skandia. Paul Wegener, André Lafayette, Werner Fuetterer.

Kvinnan på 18 år, 6 febr. å Rex. Grete Mosheim, Hans Brausewetter.

Mannen bakom kölden, 6 febr. å Vinterpalatset. Cary Cooper.

Mannen som försvann, 10 febr. å Auditorium. Mary Johnson, Paul Wegener.

Mannen utan Fosterland, 23 jan. å Skandia. Arcadia. Richard Barthelmess, Molly O'Day.

Med blodhundar i händerna, 13 febr. å Rex. John Harron, June Marlowe, Charles Conklin, Rin-Tin-Tin.

Min lilla fästme, 16 jan. å Röda Kvarn. Mary Pickford, Charles Rogers.

Mordgatan i Villa Sesta, 16 jan. å Sibyllan. Rex. Clive Brook, Irene Rich, Don Alvarado, Frank Campeau, Charles Conklin.

När en man älskar, 28 jan. å Metropol-Palais, Sibyllan. John Barrymore, Dolores Costello.

Pariskör, 23 jan. å Röda Kvarn. Margit Manstad, Miles Mander, Karin Swanström, Ruth Weyler, Margita Alfvén, Louis Lerch, Georg Blomstedt.

På styva linan, 13 jan. å Auditorium. Glen Tryon, Patsy Ruth Miller, George Fawcett.

Revolutionskrasakpillor, 13 febr. å Palladium. Uno Henning, Brigitte Helm, Edith Jehanne.

Shelkens dotter, 30 jan. å Rivoli, Stora Teatern. Bebe Daniels, Richard Arlen, William Powell.

Skaffa dig en man, 6 febr. å Rivoli. Clara Bow, Charles Rogers.

Snabbare än vinden, 16 jan. å Orion, Götska. Harry Eiel.

Stormens Barn, 16 jan. å Piccadilly, Eriksholmsbergs, Rialto. Imperial, Jenny Hannelqvist, Adolf Niska, Jessie Wessel, Torsten Bergström, Victor Hagman.

Stulen skönhet, 30 jan. å Imperial. Billie Dove, Lloyd Hughes, Margaret Livingstone, Al St. John, Alice White, Yola d'Avril, Walter McGrail.

Tant Marys Föryngringskur, 16 jan. å Skandia. Phyllis Haver, Harrison Ford.

Trollslagen, 16 jan. å Sture. Bengt Djurberg, Tove Tellback, Nils Aréhn.

Under Afrikansk Himmel, 23 jan. å Eriksholmsbergs, Piccadilly, Rialto. Alice Terry, Ivan Petrovitj.

Under Cirkuskupolen, 6 febr. å Palladium. Mary Johnson.

Utansför Tremisgränsen, 23 jan. å Imperial. Rivoli. John Gilbert, Joan Crawford, Ernest Torrence.

Vita skvadorerna, 23 jan. å Sture. Ken Maynard.

Över Gränsen, 27 jan. å Auditorium. Lee Tracy, Alfons Fryland.

BÄTTRE FILMTITLAR — OHOJ!

Da g för dag överanstränger individen sin intellektuella kraft på ett eller annat sätt — till ingen nytta för mänskligheten och oss alla, som då och då befolkas våra biografpalats och filmåldor. Jag syftar närmast då på det besvärliga jobbet, att döpa om Hollywoods och Tempelhof's produktion ungefär som kallarmästare Ekegårdh på Rosenbad omvandlar köksmästarens anrättning till något vackert klingande, något lockande, som alla måste smaka.

Det är ingen lätt konst skall gudarna veta, att låta galten Särimer varje morgon stråla i ny glans under en prunkande rubrik, evigt pånyttfödd såsom galten själv. »Galten från gudarnas skymning», »Svin, stek och storkalasa», »Den lilla grisens tragiska slut», »Grymta skulle grisarna om de visste...» o. s. v. i de mest halsbrytande variationer är ut och är in. Det kostar på det andliga fläsket skall jag säga.

Ofta lämna de många filmrubrikerna i dagspressens spalter läsaren samma intryck av vända, som galten pånyttfödelse. Vad sägs för exempel om handboksrubriken »Hur man uppfostrar en hustru» till en filmskapelse, där Marie Prevost tjuar äskådaren med sin behagliga uppenbarelse? Lika gärna kunde en sådan film kallas »Hur man byter toaletter sex gånger om dagen» eller »Hur en berömd författarinna utnyttjar romantik» eller något liknande.

Och man kan lätt bli sjösjuk av alla rop på »Skepp, ohoj!» och »Hallå boys!» och mycket annat i samma stil. Varför inte variera det litet. Sätt »Häll er allvarlig på styrbordssidan» eller rätt och slätt »Buster», »Chaplin» och »Ramon», så vet publiken ungefär vad den bör veta.

Herrar filmrubriksförfattare bruka dessutom mycket ofta tala om vilken tid på dygnet filmerna utspelas, en gammal ovana, som herrarna synes ha svårt att frånga. Det är ideligen Newyork, Paris, London och Trosa nattetid, som upprullas. Varför inte sätta »Mellan 12—12 i gamla staden», »Supédags på Moulin Rouge», »Frukosthoppa i Skepparegatan 40» och »Två trappor upp hos mrs Prim»? Då publiken får se en sådan rubrik blir den förtjust och förstår, att den i tankarna får hålla till inomhus, där man slipper regn och rusk jämte nattsvarta bovar i gathörnen.

Jag blir faktiskt nästan förtvivald. Ännu värre var det emellertid för några år sedan, då en i zoologi högst obehövad individ uppfann rubriken »Vargens son», liksom en liten vargunge skulle vara något slags tvåfotadur av neandertalsras. »Köldens son» hette en verklig tvåfotning från Grönland; han borde alltså egentligen få räknas för en liten snö-gubbe, sammansatt av snö och is. Tror någon det! Den unge mannen

hade en eskimå till pappa och var så varmblodig, att han till och med låg naken och sprattlade i föräldraskapets snöhydda.

Nej, jag gitter verkligen inte syssla längre med dessa rubrikkonstnärers små snedsprång inom de mest skilda områden! Men innan jag slutar måste jag tala om det danska filmmanuskriptet »Skibet Johannes kulmangel» (Skeppet Johannes kolbrist). När den filmen, som inom parentes aldrig blev spelad av något bolag, upptäcktes av en svensk expert på scenarion utbrast denne indignerad:

»Fy farao, en sådan sak kan vi inte spela in vid filmen! Vad sjutton finnes en kulmangel att hyra — det vore då lika gott att taga ombord en hel vättinrättning!»

Ja, det är besvärligt med de många filmrubrikerna — det är det visst det!

Lasse.

Via Berlin och Paris till . . . (Forts. fr. sid. 19.)

»Ja, det vill jag lova — men jag skall taga skadan igen så gott jag kan!»

Samtalet kommer åter in på filmen och Margit Manstads senaste, avgörande ser »Pariskör».

»Jag är både glad och tacksam för all välvilja från publik och kritik — men så har jag också arbetat. Ni kan inte göra er en föreställning om huru påstående det är att vänta på en scen i en stor studio timme efter timme. De flesta inomhusscenerna togos i Ufas stora ateljé ut i Tempelhof invid Berlin — och där fingo vi verkligen öva oss i tålmod ända till birstningsgränsen. Men trevligare var det i Berlin...»

»Så att liksom så att säga filmbanan har gått över Berlin och Paris — kanske det sedan kommit locktoner ifrån Holl...?»

Det glittrar i »pariskärs» svenskt blåa ögon och hon låter åter höra ett melodiskt och silverklingande skratt. Intervjuaren måste bekänna att han fick ett litet föflugat infall i det sammanhanget. Han tyckte för ett ögonblick att det var synd om filmen, som inte kunde återge stämningens liv och det vackra färgspelet i den unga primadonnans rosiga kinder.

Tyvärr är det så! Ingenting är fullkomligt här i världen. Den senaste stjärnan på filmens nordiska himmel här i vart fall hunnit ett gott stycke på väg mot konstnärskapets fulländning. Hon vet det nog själv, men hon tar det med självbehärskning som en verklig konstnärinna och lovar sig själv att det var för metodiskt och energiskt arbetet på sin utveckling.

»Jag är så glad att jag lyckats någorlunda och att publiken inte rynkar på näsan åt mig. Skriv det, är ni snäll!»

Det har intervjuaren nu gjort. Auf wiedersehen, mademoiselle Manstad!

—sch.

Intressebyrån.

(Forts. fr. sid. 25.)

ansikte, som han fäst sig vid. Han skulle framför allt vilja se er le en liten smula, och är ni i tillfälle så skicka in ett par kort till komplettering av de redan inskickade. Den buttra minen kring munnen stämmer bra med allvaret i edra ögon, men låt mig också få ett leende ansikte. Som sagt, in i arkivet åker ni, och byråchefen skall inte tveka att fälla ett vackert ord, om det skulle behövas.

296. *B. H. Luleå.* Ni har en pigg profil och det liksom märks redan på den att ni är verkligt riktigt filmintresserad. Men då byråchefen gärna skulle vilja ha bilder och uppgifter, enligt sina stränga regler — som inte alls äro att leka med! — så lägger jag ert kort till handlingarna med avvaktn på fortsättningen. Glöm ej kontrollnumret!

297. *S. F. E. D., Hälsingborg.* Ni har redan varit med om en filmupptagning och är av kostymeringen att döma även teaterintresserad. Vad skall byråchefen säga? Jag anser icke eder min på något av Faust-korten övertygande — men ni är ju heller ingen Gösta Ekman. Bilderna gå dock raka vägen in i arkivet.

298. *Rudolf N., Utsunda.* Ni har fått vänta på svaret länge, men jag hoppas ni icke varit gramse på mig för det. Jag tror icke att ni har något att vinna på en Amerikaresa, det finns så många, så många unga män och kvinnor, som där gå arbetslösa utanför filmateljéerna och icke kunna få något att göra — ni har väl för övrigt läst vad vår Hollywoodkorrespondent skrivit om den saken? Inte för jag vill ge er några vidare förhoppningar här hemma heller, men jag sätter i alla fall in ert foto i registret. Men hoppas för all del inte för mycket, det ber jag er av hjärtat.

299. *Flappern, Lappland,* är ej ledsen av sig och lovar att inte tappa sugen även om hon skulle misslyckas att komma in vid filmen. Det är ett vackert drag hos flappern från lappsjukans hemort och bara därför placeras byråchefen henne i sitt arkiv. Få se om det kommer någon regissörsgädda och nappar på betet! Ni säger själv att ni har ett lynne i stil med Clara Bows, men ert utseende svär mot detta, det ger ett långt mer seriöst, ja kapriciöst intryck.

300. *B. T., Göteborg.* Efter en allvarlig och ingående undersökning av edra fotografier måste vi dock svara, att vi tro att ni gör klokast i att stryka filmplanerna, det finns ju så mycket annat i världen att sysselsätta sig med. Vi returnera bilderna poste restante, Göteborg.

Florodol-Tvålen

Förlånar sammetsmjuk,
smidig och väcker hy, gör
hals och händer hvita och
mjuka.

PARFYMERI FLORA, GEFLE

Pärmar till Filmjournalen 1927

Pärmar med register och titelblad äro färdiga nu. Pärmar äro av prima mörkgrön klot med guldtryck och således av fullständigt samma utseende som förra årets.

PRIS PR STYCK KR. 2:75

Komplettering av felande n:r kan ske i begränsad omfattning.

Vidstående rekvisition kan avskrivs på ett brevkort eller avskiljas, ifyllas och insändas till den affär, som säljer tidningen till Eder, eller direkt till

Expeditionen av Filmjournalen,
Stockholm.

Härmed beställes

..... ex. Pärm av grön klot till Filmjournalen 1927
med titelblad och register à Kr. 2:75.

För komplettering önskas följ. n:r .....

Namn .....

Bostad .....

Postadress .....

Resultatet av julpristävlingen

Vår uppmaning i julnumret att komma med och leka pussel har hörsammats av legio av våra läsare, ity det varit många som plockat ihop de 29 bitarna. Hur bilden ser ut efter hopläggningen synes här nedan.

Följande tre hade turen att utgå som pristagare:

1:a pris, 25 kr.: Hr *Ivar Lindskog*, Teaterbiografen, Strömstad.

2:a pris, 15 kr.: Fröken *May Larsson*, Signestorp, Trälleborg.

3:e pris, 10 kr.: Fru *Sigrid Strömberg*, Söderkulla gård, Nickby station (Finland).

Pusselbilden sammanlagd: Ett snapshot ur filmen »När en nian älskar» med John Barrymore i huvudrollen.

SJUKA BARN

m å b r a v
HAVREMUST

Gyllenhammar

Sunshine, sluggers och skyskrapar. (Forts. fr. sid. 8.)

har Newyork till kuliss, får åskådaren vara med om den ena sensationen mera spännande än den andra. Sceneriet visar till exempel en bar, där polisen gör razzia efter »sunshine», och senare en lokal, där hjälten som bäst efter alla konstens regler knockar »Rivjärns-Jörgen». Naturligtvis leder denna väg lika säkert till berömmelsen och de stora gagen, som då en djärv flygare krossar Atlanten för att besöka Paris. Av Breen blir i en hast en hjälte av den sort U. S. A. gärna dyrkar. Filmen innehåller ett aktuellt klipp, som visar denna dyrkans utbrott vid Lindberghs återkomst till Newyork.

Men säg en sällhet som varar beständigt!

Hjälten lämnar »ringen» och kravar sig på livets solsida upp till folket på höjderna, där han vilj skyskrapebyggnästare, tack vare en nyförvärd välgöreres medverkan. Välgöraren är ingen annan än Breens far, Gilbert van Horn, »den siste av sin ätt» — naturligtvis! — som ökad av sonen hjälper honom på fötter. Men han håller dessutom på att »trassla in honom i en kärleksaffär med sin halvsyster. Till all lycka kommer den unga missen på den goda idén att fara till Europa — med rivalen. På hemresan går jätteångaren mot ett isberg. Titanic-katastrof! Breens syster räddas tillsammans med sin följeslagare. Upplösningen av denna komplicerade situation är därmed vunnen — hon gifter sig med honom.

Inspelningen av skeppsbrottet är ett litet mästerverk. Fasan ombord och våldet mot de fega, som vilja rädda sig själva på kvinnors och barns bekostnad, är realistiskt återgivet. Det är effekter, som måste fånga publiken i järnhårt grepp, säkert sådana sensationer man helst ser i U. S. A., där redan vardagens »struggle for life» bjuder mycket i den vägen. Det måste då starka nyaner, starka drinkar och starka färger till för att den breda amerikanska publiken skall vara med på noterna.

Enligtigen förvänas åskådaren över att han med sådant intresse och under ständigt stegrad spänning kan fångas av »Titanic» scenerier. Men det beror förmodligen på, att filmen ej är endast en ateljéfilm, den spelar på strängarna i människohjärtan och rullar upp ett panorama över det förlovade land så många svensk drömt om i verklighetens hårda och kalla ljus. »Titanic» är ett stycke Amerika av i dag...

M. W.—r.

»Cirkus» — Chaplins nya film. (Forts. fr. sid. 14.)

Det börjar helt försiktigt innan karusellen släppes på för fullt. Hjälten upplever de mest otroliga händelser och räddas de mest tillkrånglade situationer. Han kommer sedan in i en modern Noaks ark med spegelsalonger, rullande trappor och linbanor och allsköns annan farlighet. Först i det ögonblicket börjar det riktigt ordentligt.

Om det antydes att den blivande hjälten i denna cirkusfars jagas av rättvisans barska handhavare genom en irrgångsallongs labyrinter och sedermera fortsätter flykten in i den manège, där han inom kort triumferar över alla konkurrenterna, förstår publiken, att den berömda komikern denna gång, lika litet som tidigare, spart sig någon möda för att verkligen roa.

Han räkar ut för en temperamentsfull teaterdirektör och blir kär i dennes förtjusande dotter, en liten intagande trapezkonstnärinna, som emellertid skänker sin kärlek åt en tjuvig lindansare medan den stackars

pajazzo får hålla till godo med vänskapens svalare nektar. Det är den gamla historien om mannen som får örfärrna, om man så vill, men också ett händelseförlopp, som ger Chaplin tillfälle att utveckla det sant mänskliga i sin beprövade filmskådespelarkonst. Några amerikanska reporters skrev visserligen för en tid sedan, att det tragiska underlaget till Chaplins allvarigare framträdande i några scener berodde av hans just vid den tidpunkten mycket dramatiska skilsmässoprocess, men de mätte ha legat allt för nära dagsaktuella häskittlar eftersom de ej redan för många år sedan upptäckte att denna komiker i djupet av sitt konstnärs temperament gömmer en intuition för det sant mänskliga på gränsen till tragiken som gör en clown till något större, till det diktnes pajazzo så gripande låter allt folket förstå — bakom gyckelarkåpan slumrar en varmt kända och blödande själ.

Charlie Chaplin är inte någon förgränd man. Han är ingen nägrolunda vid bibehållen ruin av sitt forna jag i sin nyaste film.

Långt därifrån!

Han har endast fått flera nyanser i sina uttrycksmedel, hans konstnärskap har vid sidan av virtuositeten fångat det som ligger djupare och ofta synes oåtkomligt för den stumma konstens utövare. Det är det hela!

Mot slutet av filmen kommer hjälten av en otrolig ödet nyck in i en lejonbon, vars sovande härskare efter en stund behöver vakna. Chaplin öppnar en lucka för att fly, men är därvid nära att råka ur askan i elden — på den andra sidan står en tiger på lur! Han klarar emellertid alltjämt livhanken och lyckas även i sina ansträngningar i en genomisk balansakt inför den månghövadade publiken.

Isensättningen av den nya filmen, fotograferingen och de uppträdandes utmärkte spel samt framför allt hjältens friska aktionshumör gör »Cirkus» till en av säsongens allra bästa slagnummer. Filmen kommer att stå på biografprogrammen i flera, flera år och locka alla vänner av Chaplins glada och medryckande konstnärskap till de biografen, där han excellerar i sina allra nyaste cirkuskonster. »Cirkus» motsvarar alla förväntningar på vad man redan långt i förväg ställt på världens främsta filmkoiker.

P.—n.

En fläkt av Paris.

PARISISKOR

VALSEN FÖR DAGEN!

av Leon Néné (komp. till »Honolulu Moon»). Spelas till succéefilmen med samma namn. Smekande, rytmisk melodi. Omslag med charmant foto av Margit Manstad. För piano Kr. 2:—, ork. 2: 25. Hos alla bok- & musikhandlare. Om sådan ej finnes å Eder plats, insänd nedanstående kupong!

REUTER & REUTER, V. Trädgårdsgatan 19 B, STOCKHOLM.

Sänd mig mot postförskott

..... ex. PARISISKOR för piano Kr. 2:—,

..... » » » ork. 2: 25.

Namn: .....

Adress: .....

First Nationals
uppseendeväckande
nyhet

SKÖNA HELENAS PRIVATLIV

! har premiär inom kort •

Ett tretusenårigt odödligt ämne i modern filmbearbetning, full av elegans och humor, skönhet och prakt.

Maria Corda som Sköna Helena — den europeiska stjärnans glänsande Amerikadebut.

Lewis Stone — som kungen-gemålen Menelaos.

Ricardo Cortez som H. K. H. Paris, Trojas vackra, unga tjuvarprins.

Regi: **Alexander Korda.**

LARS HANSON

BLIR UFASTJÄRNA:

Han håller just nu på att inspela sin första film för Ufa — "KEDJOR" med *Joe May* som regissör och *Dita Parlo* som motspelerska.

— TVÅ NYA UFA FILMER INOM KORT: —

**DE
LIV-
EGNA**

MONA MARIS
— en ny vacker Ufastjärna —

HEINRICH GEORGE
— en av Tysklands bästa
karaktärsskådespelare —

— en händelsemättad äventyrshistoria från
ryska livegenskapens dagar.

**Apache-
bruden**

RUTH WEYHER
— i en av sina bästa roller —

JAQUES CATELAIN
— en fransk charmör av ameri-
kansk typ —

— Paris apachevärld, dess nöjen och bedrif-
ter skildras här som aldrig någonsin förr.

— **AKTIEBOLAGET UFAFILM, STOCKHOLM** —

